

NATO og EU er ved at "selv-sanktionere" et økonomisk sammenbrud

Den 21. marts (EIRNS)-Støttet af mange tusinder verden over, vil Schiller Instituttets opfordring til en konference for at designe en ny strategisk og økonomisk udviklingsarkitektur mod denne krise, sætte instituttet i stand til at organisere en international konference den 9. april på det fornødne niveau. Den alvorlige krise, åbner for første gang i årtier, øjnene hos mange mennesker i verden for principperne i Lyndon LaRouches "Fire økonomiske love" og hans design for et nyt Bretton Woods-kreditsystem; det er den eneste vej tilbage til varig fred gennem økonomisk udvikling af alle nationer.

NATO-landenes uhørte monstrøse økonomiske sanktioner og finansielle konfiskationer, tvinger forsætligt verden mod to blokke; medierne i de nævnte lande, fremstiller Rusland som værende økonomisk, permanent tilintetgjort, uden at Kina og Indien er i stand til at hjælpe det tilstrækkeligt. De hævder, at de eurasiske udviklingskorridorer i Bælte- og Vej-Initiativet er blevet undermineret.

Men det voksende antal tænkende mennesker, der har lært eller fulgt Lyndon LaRouches økonomiske principper, ved, at denne fjernelse fra dollar-euro-finansieringen kan katalysere et nyt kreditsystem baseret på guldreserver. Det vil, hvis det opstår, være centreret i disse eurasiske magter, men åbent for USA og Europa, ligesom Bælte- og Vej udviklingsprojekterne har været det. Det kunne anvende disse magters store produktive kræfter, som NATO-landene nu forsøger at " afskærme" og ødelægge med sanktioner, til at lede et globalt økonomisk opsving. Fra denne frygtelige krig kunne der komme en fred, der er rodfæstet i de fremtidige fordele, som denne kredit- og valuta aftale, der vil bringe alle nationer økonomisk

udvikling. Dette er formålet med Schiller Instituttets underskriftindsamling og konference.

En artikel fra i dag i "Markets Insider's Oil & Commodities News", rapporterer at den russiske olieeksport er faldet med ca. 1 mio. tønder pr. dag siden slutningen af februar, på grund af et større fald i eksporten til Europa på ca. 1,5 mio. tønder pr. dag. Det betyder, at omkring en tredjedel af den europæiske import fra Rusland er stoppet; situationen med Europas naturgas import er tilsvarende. "Oil & Commodities News" citerer en "ledende råvarestrateg" fra Morgan Stanley for, at selv om olieeksport fra Rusland formelt set ikke er omfattet af NATO-landenes økonomiske krigssanktioner, så "selv-sanktionerer" et stort antal europæiske virksomheder og afstår fra at købe olie eller naturgas fra Rusland – da USA har udstedt et forbud mod det.

Denne ekspert forudser, at prisen pr. tønde olie vil forblive på 120 \$ "eller den kan øges" i 12-18 måneder. Knap en måned med olie, gas, metaller, gødning og fødevarer, der er steget i pris, oven i den galopperende inflation, der var i gang forinden, har været tilstrækkeligt til at sænke transporten, presse landbrugets udbytter ned, udløse strejker, trække al likviditet ud af råvaremarkederne og udløse mangelsituationer af alle slags. Bloomberg News bragte overskriften den 18. marts: "Verdens største råvaremarkeder er begyndt at bryde sammen".

Der findes endda en makaber Wall Street-eufemisme for denne dybe sparepolitik: "ødelæggelse af efterspørgsel". Men det er millioner af menneskers arbejdsliv i Europa, USA og mange udviklingslande, der bliver ødelagt.

Et typisk eksempel: Det Internationale Energiagentur (IEA) udsendte et skøn den 18. marts, at olie markederne ville falde med 3 millioner tønder pr. dag i 2022, efter at de allerede har reduceret deres produktion med 9 millioner tønder pr. dag i de sidste to år. Men sammen med denne vurdering kom IEA's

liste over anbefalede nedskæringer i bilkørsel, opvarmning, flyvning, fortæring osv., som angiveligt kunne "spare" lige præcis 3 millioner tønder pr. dag året rundt, overvejende i USA og Europa. Denne dybe nedskæring – "selv-sanktionering" – er netop det, der hele tiden var hensigten med den grønne New Deal. Wall Street og City of Londons Great Reset /store nulstilling – har altid anset det for nødvendigt at "knuse" modstandernationerne Rusland og Kina for at gennemtvinge denne nedskæringspolitik.

Det utilsigtede resultat kan blive, at de store eurasiske nationer, uanset de er blevet sat tilbage af krigen og NATO-landenes altomfattende finansielle krigsførelse, bliver enige om et nyt penge- og kreditsystem og restitueres markant – mens de transatlantiske nationers økonomier kolliderer i hyperinflation og et finansielt krak, samtidig med at deres militærbudgetter vokser i vejret!

At undgå dette, er ligeledes opgaven for Schiller Instituttets unikke internationale andragende og dets kommende konference, som anviser en ny strategisk og økonomisk arkitektur til gavn for alle nationers strategiske interesser og økonomiske udvikling.

Indsat billede: Pexels

Hvilken form for fred? Hvilken type vækst?

Den 20. marts (EIRNS) – Vi lever med den umiddelbare trussel om en omfattende atomkrig, der kan udslette den menneskelige art, og i en økonomisk selvmordsspiral, der ødelægger

menneskeliv og fremskridt. Hvad er vejen ud?

Folk af god vilje søger fred i Ukraine, men hvilken slags fred? Hvis fred blot var et fravær af krig, var Ukraine og Rusland så "i fred" før den 24. februar? Har Rusland og NATO været "i fred" i de sidste tyve år?

En fred, der er baseret på en magtbalance, på en kalibreret lighed mellem forskellige mål, kan ikke bestå; den ville ikke afspejle menneskehedens universalitet eller de fælles veje til velstand og lykke...

Den fornødne form for fred, der er nødvendig for verden, kan ikke vindes på Ukraines jord.

Den må føres og tilvejebringes af befolkningen i USA, i andre NATO-lande, i den alliancefrie verden, af alle – kort sagt gennem en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, der tager hensyn til alle nationer og menneskehedens interesser generelt.

Denne interesse går ud over nationernes (eller deres herskende elites) privilegier, og har sin autoritet fra det enkelte menneskes natur som skabt i Guds levende billede, udstyret med fornuft og med en impuls (og en ret, der i vid udstrækning er uforløst!) for, på en varig måde at bidrage til hele menneskehedens fremskridt.

Vi er nået til det punkt, hvor fattigdom overalt på denne klode er omsonst, og hvor dens fortsatte tilstedeværelse er en forbrydelse. I modsætning til dette store potentiale af det menneskelige sinds og den menneskelige økonomis kræfter, befinder sig et angloamerikansk centreret imperium, der direkte angriber det menneskelige potentiale til at trives – angriber det gennem grønne mandater, finansialisering af økonomien og med direkte militære konfrontationer.

Den russisk-ukrainske bio-geo-kemiker Vladimir Vernadsky beskrev den voksende kraft i det menneskelige sind i sin

“Scientific Thought as a Planetary Phenomenon”, som han skrev i 1930’erne:

“I løbet af det sidste halve årtusinde, fra det 15. til det 20. århundrede, fortsatte udviklingen af menneskets stærke indflydelse på den omgivende natur og dets forståelse af den, i et hastigt tempo og blev stadig mere magtfuld. I løbet af denne periode blev hele planetens overflade omfattet af en fælles kultur: opdagelsen af bogtrykkeriet, kendskab til alle tidligere utilgængelige områder af jorden, beherskelse af nye energiformer – damp, elektricitet, radioaktivitet – beherskelse af alle kemiske grundstoffer og deres anvendelse til menneskets behov, skabelse af telegrafien og radioen... Gennemgribende sociale forandringer, der fik støtte fra de brede masser, satte deres interesser i første række, og spørgsmålet om at eliminere underernæring og hungersnød blev en realistisk mulighed, som ikke længere kunne ignoreres.”

Tiden er inde til at organisere verden omkring realiseringen af dette store potentiale hos den menneskelige art, til at kassere fortidens brutale geopolitik og magtbalance perspektiv, og skue frem mod en fremtid med overflod og fremskridt.

Dér ligger sejren! Og den skal opnås, inden “dommedagsuret” slår midnat.

Styrk Schiller Instituttets konference den 9. april!

Kan City of London og Wall

Street vinde den økonomiske verdenskrig, som de har startet?

Den 16. marts (EIRNS)-Lyndon LaRouche udtalte engang: Mine fjender kan ikke besejre mig, fordi jeg aldrig holder op med at kæmpe. Det er tilrådeligt at overveje spørgsmålet i ovenstående overskrift ud fra dette centrale synspunkt.

I løbet af de sidste 24-48 timer forsøgte briterne at optrappe deres verdenskrig på både den økonomiske og den militære front. Den 16. marts var dagen, hvor en rentebetaling på 117 millioner dollars, på udenlandsk ejede russiske statsobligationer forfaldt – den første af disse betalinger, siden USA og NATO indførte ekstreme sanktioner mod Rusland, herunder tyveri (“indefrysning”) af omkring 300 milliarder dollars i russiske aktiver i amerikanske banker. Den russiske regering beordrede med al rimelighed, at rentebetalingen skulle ske i rubler, hvilket betød, at bolden nu lå hos USA for at frigøre nogle af de stjålne penge, så disse rubler kunne konverteres til dollars og andre hårde valutaer. I sidste ende blev disse aktiver ikke frigivet, og der indledes nu en 30-dages frist, hvorefter Rusland formodentlig vil blive erklæret i formel betalingsstandsning. Formålet hermed er at garantere, – som den blodtørstige London Guardian meddelte, - at “et fuldstændigt sammenbrud er næsten uundgåeligt” i Rusland.

Men det er ikke alle i det britiske etablissement, der er helt så fortrøstningsfulde med hensyn til deres fremgangsmåde. Nogle er bekymrede for, at deres krig mod Rusland kan forårsage et sammenbrud af hele det transatlantiske finanssystem. Andre blandt dem ser håndskriften på væggen mere klart, og de forstår, at dette sammenbrud er uundgåeligt, men de er desperate ved udsigten til, at deres system vil

kollapse, inden Rusland og Kina kan blive tvunget til underkastelse og overgivelse. Financial Times advarede sine læsere: "Gør dig ingen illusioner. Russerne vil ikke være de eneste, der kommer til at blive ramt af de russiske sanktioner. Verden bør huske Lehman, og forberede sig på et globalt finansielt og økonomisk chok."

R.T. rapporterede også, at de brændte jords sanktioner allerede var ved at forstyrre de vigtige Bælte- og- Vej jernbaneruter mellem Kina og Europa – et centralt britisk mål – men at dette også har en uoprettelig effekt på selve Vesten og kan udløse "et jordskælv som aldrig før oplevet", hvorefter "den globale udveksling af varer og tjenesteydelser aldrig vil blive den samme igen".

På den politisk-militære front talte Ukraines præsident Volodymyr Zelensky til en fælles samling i den amerikanske Kongres – efter at have gjort det tilsvarende med det britiske Underhus den 8. marts og det canadiske Parlament den 15. marts – og han gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at få USA til at kaste sig hovedkulds ud i en direkte konfrontation med Rusland. Zelensky sagde, at han helst ønskede, at Ukraine fik lov til at blive medlem af NATO (og dermed blive beskyttet af NATO's artikel 5-klausul), men i mangel heraf, opfordrede han til oprettelsen af "en alliance af ansvarlige lande, der vil have styrke og evne til straks at stoppe konflikter og yde al nødvendig bistand inden for 24 timer" – med andre ord, NATO uden NATO. Han anmodede også USA om, at oprette en flyveforbudszone over Ukraine – "det ville udgøre en krigshandling mod Rusland", advarede EU's øverste general, Claudio Graziano – men hvis det ikke lykkedes, krævede han en stor stigning i avanceret militær bistand fra Vesten.

Kort efter at Zelensky havde afsluttet sin tale, gav præsident Biden tilsagn om at forpligte sig, ved at annoncere en ny hjælpepakke på 800 millioner dollars til Ukraine.

Efterhånden som farerne eskalerer på alle fronter, hæves flere

og flere stemmer rundt om i verden i et forsøg på at stoppe dommedagsuret, før det slår midnat. Mange er velmenende og indsigtsfulde og er med til at mobilisere politiske kræfter til denne opgave. Men ingen af dem tager fat på den underliggende årsag til krisen – sammenbruddet af hele det transatlantiske system – og slet ikke på en programmæssig økonomisk-politisk løsning. Det en kendsgerning, at fred kun kan opnås ved en gennemgribende omstrukturering af det globale økonomiske system, og det er ligeledes en kendsgerning, at det omfattende værk, som Lyndon LaRouche har udarbejdet om dette emne, er den eneste tilgængelige løsning.

Alle disse stemmer og tusindvis af andre, bør tilslutte sig Schiller Instituttets opfordring til en konference om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på LaRouches fire love for varig økonomisk overlevelse.

Udvalgt billede: Karolina Grabowska, Pexels

Den virkelige udsigt til fred er ved at komme til syne – fra Schiller Instituttet

Den 14. marts (EIRNS) – Selv om der næsten dagligt finder forhandlinger sted mellem russiske og ukrainske parter, har NATO's ledende regeringer og medier i Storbritannien og USA mobiliseret sig, for at forhindre enhver succesfuld løsning i at opstå, lige så voldsomt som de har mobiliseret sig for at ødelægge Ruslands økonomi og vælte landets præsident Putin.

Fremtrædende internationale personligheder fra Europa til Sydafrika, der forsøger eller blot formodes at ville forsøge

at mægle i den militære konflikt, bliver angrebet i medierne for at miskreditere dem, forfulgt af "pro-Ukraine"-aktivister og

"droppet" hos ukrainske embedsmænd. Da Kinas regering foreslog at samarbejde med større europæiske regeringer for at tilvejebringe en fredsløsning, sendte amerikanske embedsmænd hurtigt "lækager" ud og krævede højlydt, at Kina enten kapitulerede og tilsluttede sig hele paletten af NATO-sanktioner for at ødelægge Ruslands økonomi eller blev betegnet som en russisk militær allieret i krigen. Alt dette er beskrevet i dagens EIR Daily Alert.

Desuden ved den ukrainske præsident ud fra offentlige udtalelser og hændelser udmærket godt, at hvis han gør den mindste indrømmelse til "republikkerne" i Donbas eller til Krim, vil Ukraines nynazistiske paramilitære grupper i Ukraine "hænge ham op i et træ". ...

Den indlysende sandhed er, at NATO-magterne med Storbritannien og USA i spidsen, ikke ønsker konflikten afgjort eller krigen afsluttet, inden de har opnået deres geopolitiske mål om at tilintetgøre Rusland, for hvilket Ukraine siden 2014, blot har været rambukken på slagskibets stævn. Dagligt presser disse magter sig tættere på at true med en verdenskrig – en atomkrig – i troen på, at Rusland ikke vil turde.

Men midt i det enorme pres for krig til den bitre ende, opstår chancen for en reel, varig fred fra en helt anden vinkel. Schiller Instituttets opfordring til en international konference om en ny strategisk arkitektur baseret på økonomisk udvikling har taget fart, og bliver hver dag underskrevet af flere og flere prominente personer og tænkende borgere i hele verden. Den økonomiske udviklingsstrategi, der i opfordringen foreslås som et modtræk til krig, er Lyndon LaRouches strategi. Med det transatlantiske finanssystem, der er i en hyperinflationær tilstand, og NATO-landene, der sanktionerer sig selv til et økonomisk sammenbrud, er LaRouches "fire økonomiske love" den eneste brugbare mulighed.

Ledende LaRouche-stemmer i USA og Europa, der er vant til at nå op på flere tusinde seere af deres daglige briefinger på nettet, registrerer pludselig titusinder, ja, endog hundredtusinder af visninger, og tendensen vokser. En pressemeddelelse, der annoncerede en første gruppe på mere end 125 prominente underskrivere af Schiller Instituttets opfordring til en international konference, for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, er i sig selv blevet læst af tusinder, og disse ledende personer er påbegyndt at offentliggøre deres egne udtalelser og interviews om, hvorfor denne opfordring, og hvorledes disse økonomiske principper kan bidrage til at skabe en løsning på en ekstrem menneskelig krise.

(https://schillerinstitute.nationbuilder.com/convoke_an_international_conference_to_establish_a_new_security_and_development_architecture_for_all_nations)

Schiller Instituttets megafon bliver pludselig hørt meget, meget længere ude og af mange flere. Dets aktivister er klar over det ansvar, som dette pålægger dem. De arbejder på at identificere Ukraines behov for udvikling – det var allerede før denne krig blevet Europas fattigste land – inden for rammerne af de store infrastrukturprojekter i det, som Lyndon LaRouche kaldte den eurasiske Landbro og Kinas Bælte- og Vej-Initiativ.

Denne nye mobilisering er ikke blevet bemærket i medierne? Bare rolig – I lever nu i en kriseperiode, som vækker alle de mest egenrådige mennesker til selv at finde ud af, hvad der skal gøres. Som en følge af økonomiske trusler mod selve deres overlevelse, er tænkende mennesker nu ikke tilfredse med medierne; de ønsker at forstå, hvad der sker i verden, og være med til at skabe løsninger på tingene. De ønsker ikke udelukkende at tænke på deres egen situation, men også på deres nations og menneskehedens behov.

Denne form for kriser kræver en kreativ, uventet løsning, hvorom digteren Percy Shelley skrev for 200 år siden. Det er

tider, hvor et stigende antal mennesker tiltrækkes af den tankerigdom, som man møder i stor poesi eller i klassiske dramaer. Den hastighed, hvormed Schiller Instituttets opfordring vokser, kan ses som et udtryk for denne kraft.

Faren for en verdenskrig eller en hyperinflationær eksplosion af økonomierne er meget stor. Tempoet i tænkning og handling i menneskehedens interesse må øges yderligere.

Et bidrag til konfliktløsning: Den revolutionære tankegang hos Nikolaus af Cusa, af Helga Zepp-LaRouche

Følgende er et uddrag af en tale, som Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet, holdt på instituttets internetkonference den 12. december 2020. Vi udgiver den nu i håbet om, at det kan hjælpe til at bringe parterne i den nuværende krise sammen.

Som jeg sagde, er det overordnede tema for denne konference begrebet *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Dette begreb blev udviklet af Nikolaus af Kues (Cusanus), den vigtigste tænker i det 15. århundredes Europa, som var den første til at udvikle principperne for den moderne suveræne nationalstat, der regerer med de regeredes samtykke, og hvor der skal være et gensidigt forhold mellem regeringen, folkets repræsentanter og de regerede.

Den Cusanianske tankemetode

Han er også faderen til den moderne naturvidenskab. Han udviklede en ny tankegang med helt nye tanker, og han sagde meget selvsikkert, at han foreslog noget, som intet menneske nogensinde havde tænkt før. Og denne metode ligger også til grund for alle de filosofiske skrifter og den økonomiske metode, som min afdøde mand Lyndon LaRouche og hans fysiske økonomi anvender.

Det er i bund og grund tanken om, at den menneskelige fornuft har evnen til at finde en løsning på et helt andet og højere niveau end det, hvor alle konflikter og modsætninger er opstået. Det handler om evnen til at tænke en enhed, der er af større størrelse og magt end de mange. Hvis du træner dit sind til at tænke på denne måde, har du en ufejlbarlig nøgle til kreativitet, og du kan anvende denne tankegang på stort set alle områder af din tankevirksomhed.

For at nærme sig modsætningernes sammenfald må man begynde med at forkaste den aristoteliske metode. Aristoteles siger, at hvis noget er A, kan det ikke være B på samme tid. Men sammenfaldet er heller ikke $A + B$ divideret med to eller en anden algebraisk eller aritmetisk beregning. Nikolaus udviklede dette koncept i flere af sine skrifter, men mest omfattende i *De Docta Ignorantia* (Om den lærde uvidenhed), og dette blev straks angrebet af Heidelberg-professoren og skolastikeren Johannes Wenck i en afhandling *De Ignota Litteratura* (Den uvidende lærde). Nikolaj svarede på dette nogle få år senere, fordi han ikke straks modtog denne skrivelse, i et lille skrift, som jeg anbefaler til alle, *Apologia Doctae Ignorantiae* (Forsvar for den lærde uvidenhed). Heri beklager han sig over, at den aristoteliske tradition i dag – dvs. dengang – er fremherskende, som betragter modsætningernes sammenfald som kætteri, fordi denne skole fuldstændig afviser denne tilgang som noget, der er helt i modstrid med dens intentioner. Disse hensigter var faktisk af oligarkisk karakter, hvilket han ikke siger der, men det var

pointen. Derfor, sagde Cusa, ville det være et mirakel, og det ville vende op og ned på deres tankegang, hvis de forlod Aristoteles og nåede frem til et højere perspektiv.

I modsætning til den aristoteliske metode, som er fanget i kampen mellem modsætninger, ser synspunktet om modsætningernes sammenfald på processen fra et højere niveau. Dette blev behandlet i den korte video, som I så i begyndelsen [af konferencen], hvor jeg begrundet, hvorfor Lyndon LaRouches samlede værker skal udgives: Synet på tilfældigheder er som at se på det, der sker, fra et højt tårn. Herfra ser du jægeren, den jagede og jagtens proces. Det giver dig et helt andet synspunkt, end hvis du selv er jægeren eller den jagede eller konstant løber rundt med næsen mod jorden.

Men det kræver en enorm indsats at nå frem til dette niveau af tænkning. Man kan ikke bare tænde for den, det er en intellektuel kamp. Men hvis du kan mestre det, har du mulighed for at åbne områder, som ellers ville være helt lukkede. Nicholas peger på, hvordan tænkere som Avicenna tyede til negativ teologi for at få sindet ud af vanen med at klamre sig til illusoriske sandheder, der leveres af sansernes sikkerhed. Men den mest skarpsindige, siger Cusa, var Platons argumentation i Parmenides-dialogen, som måske er den mest sofistikerede af alle Platons dialoger.

Platons Parmenides-dialog

Parmenides var lederen af den eleatiske skole, som var reduktionistisk i sin metode og lærte, at tingenes essens kun kunne nås gennem tankens proces uden nogen henvisning til materielle ting. Men denne essens skulle være af den strengeste enkelhed, uden mangfoldighed og variation, og frem for alt uden forandring og bevægelse. Al den mangfoldighed, som sanserne giver os, og den forandring, som den indebærer, var kun et skuespil, sagde Parmenides, en ren illusion, og derfor kunne mangfoldighed og forandring aldrig tilhøre essensen eller deltage i den.

I dialogen lokker Platon nu Parmenides til at afsløre netop dette grelle paradoks i hans tankegang, nemlig at han har udeladt princippet om forandring.

I Platons tradition er denne "forandring" imidlertid ikke en lineær udvidelse af et euklidisk rum, men en kontinuerlig række af nye aksiomatisk-revolutionære opdagelser, der resulterer i en række af opdagelser af universelle fysiske principper, som uddyber kendskabet til det fysiske univers og fuldender de kreative evner hos alle mennesker, der gør dette fremskridt. Nikolaus siger på et tidspunkt, at gennem denne uddannelse kan ethvert menneske spore hele universets udvikling op til dette punkt i sit sind. Dette sindets mikrokosmos, som er i harmoni med makrokosmos – universet – gør potentielt hvert enkelt menneske i stand til på forhånd at vide, hvad den næste opdagelse skal være for at fortsætte den lovlige skabelsesproces.

Dette er meget vigtigt, fordi det er meget nært beslægtet med begrebet relativ potentiel befolkningstæthed, som Lyndon LaRouche har udviklet, da det også giver os et mål for den nødvendige næste opdagelse.

For Platon er hver eneste af disse opdagelser resultatet af en tilsvarende opdagelse, som det menneskelige sind kan frembringe på en "intuitiv" måde. Derfor understregede Einstein også: "Fantasi er vigtigere end viden. Viden er begrænset, men fantasien omfatter hele verden." Den stimulerer fremskridt og skaber udvikling.

Platons svar på Parmenides er derfor hans ontologiske begreb om tilblivelse som det menneskelige sinds evne til konstant at generere sådanne hypoteser, eller hypotesen om den højere hypotese, hvor den altomfattende forandring er den Ene, som på et højere niveau omfatter de Mange.

Cirkelns kvadratur

Nikolaus brugte den samme tankegang, da han løste et problem,

der havde givet mange tænkere og matematikere søvnløse kvaler siden antikken, nemlig problemet med cirkelns kvadratur. Archimedes, en tidligere matematiker, havde forsøgt at løse problemet ved hjælp af udtømmelsesmetoden, ved at indskrive og omskrive et stadigt stigende antal polygoner på cirklen. Den fejlagtige antagelse er, at omkredsen af de to polygoner i sidste ende vil falde sammen med cirklen. På denne måde fandt Archimedes en brugbar tilnærmelse til tallet Pi (π), men i virkeligheden blev problemet ikke løst. Cusa siger nemlig, at jo flere hjørner en polygon har, jo længere væk fra cirklen bevæger den sig.

Det krævede Cusas revolutionerende tænkning at løse problemet med cirkelns kvadratur ved at gøre det klart, at en cirkel ikke kan konstrueres geometrisk baseret på den aksiomatiske antagelse af selvindlysende punkter og lige linjer, men at man må bruge en aksiomatisk anderledes geometri, hvor den cirkulære effekt erstatter den euklidiske selvindlysende antagelse af punktet og den lige linje. Dette såkaldte isoperimetriske princip om cirkelns forrang gør det klart, at man kan gå fra cirklen til polygonen, men ikke omvendt. På denne måde leverede Nicholas et afgørende bevis for forskellen mellem matematikkens område, der er begrænset til kommensurable ting, og det område af inkommensurable ting, der er fuldstændig afgrænset fra dette område.

Denne udvikling fra Archimedes' forståelse af cirkelns kvadratur til Cusas overlegne forståelse illustrerer også den rolle, som menneskets opdagelse af et allerede eksisterende universelt princip spiller – overgangen fra dets eksistens som potentielt, men tidligere skjult for menneskelig viden, til "realiseringen" af dette princip gennem menneskelige opdagelser. Denne kontinuerlige opdagelsesproces er ontologisk primær, dvs. at den Ene er primær i forhold til indholdet af alle de mange.

Bernhard Riemann, hvis videnskabelige metode navnet på LaRouche-Riemanns økonomiske model delvis er baseret på,

uddyber den samme tanke i et dokument, som Lyndon LaRouche citerer, *On Psychology and Metaphysics*, ved at beskrive den menneskelige sjæl som et lager af kompakte, tæt og forskelligt forbundne idéer, "åndsmasser", eller som Lyn kaldte dem "tankeobjekter". Hver ny tankemasse af denne art er i resonans med alle de tidligere ophobede tanker og er gensidigt relateret til dem, så meget desto mere som der er et indre slægtskab mellem dem. Riemann siger også, at disse kompakte åndelige masser fortsætter med at eksistere, selv efter at det menneske, der skabte dem, er død og bliver en del af det, han kalder jordens sjæl.

Menneskeheden som en geologisk kraft

Den væsentligt samme idé blev udtrykt af Vladimir Vernadsky i et foredrag i Paris i 1925, hvor han beskrev den menneskelige art og den kollektive menneskelige ånd som en "geologisk kraft" i universet. Ifølge Wernadskij beviser hele universets historie, at denne "noosfære" i stigende grad vil få overtaget over biosfæren. Og denne anti-entropiske karakter af den menneskelige ånds kreativitet som den mest avancerede del af og drivkraft i det fysiske univers er grunden til, at der er optimisme for menneskehedens fremtid.

Det betyder, at flere og flere mennesker i alle forskellige nationer og kulturer vil være i stand til at hæve sig over fornuftssikkerhedens infantile niveau og overvinde fejlslagne ideologiske traditioner – som f.eks. sofisternes retoriske skole, der ikke er optaget af sandhed, men af at vinde enhver påstand, som sofisten fremsætter for at fremme sin egeninteresse.

Begrebet om modsætningernes sammenfald kan nu anvendes på den nuværende strategiske situation og faktisk på alle områder af menneskelig viden. Menneskehedens interesser defineres således ikke som interesserne for de mennesker, der lever i dag, her og nu, men når man tænker på alle fremtidige generationers interesser. Dette er i bund og grund den samme idé, som er

udtrykt i fortalen til den amerikanske forfatning: at det fælles gode skal tjene ikke kun nutiden, men alle fremtidige generationer. I dag skal man relatere det til hele verden, til hele menneskeheden.

For at få en forståelse af, hvad det betyder, kan man anvende det, jeg lige har sagt, teoretisk på den nuværende verdenssituation: Så er hver nation et mikrokosmos, og ifølge Nikolaj af Cusa er fred i makrokosmos kun mulig, hvis ethvert mikrokosmos har den bedst mulige udvikling og ser det som sin egen interesse, at alle andre mikrokosmos udvikler sig. Det vil sige, at man ikke tager udgangspunkt i en nations eller en gruppe af nationers "geopolitiske egeninteresse" og sætter den i modsætning til alle andres formodede interesser, men følger en anden opfattelse, der forkaster denne aristoteliske modsætningsmetode. Hvis man tager Platons begreb om forandring og tilblivelse som det ontologiske primærpunkt, kan man se udviklingen af ethvert mikrokosmos som i en kontrapunktisk, fugal komposition, hvor udviklingen af hver tone og idé bidrager til den fremtidige udvikling af alle de andre.

Der er allerede eksempler, hvor man kan se en tilnærmelse af, hvordan det kan fungere. Den ene er det internationale samarbejde om den termonukleare fusionsreaktor i Frankrig i Cadarache, ITER, et samarbejde mellem 34 nationer, som alle drager fordel af opdagelserne. Og i dag er der naturligvis også det mulige internationale samarbejde inden for rumforskning og rumfart: Der er i øjeblikket tre meget fascinerende missioner til Mars, som alle vil ankomme til Mars om få uger – og ville det ikke give mening at lave denne forskning sammen? Så er spørgsmålet ikke, hvem der bliver den første til at plante sit flag på Mars, eller hvem der bliver den første kvinde eller mand til at sætte sine fødder på Mars, men spørgsmålet er: Hvordan erobrer vi solsystemet med henblik på menneskelig bosættelse?

Vores solsystem er utroligt stort. Jeg ved ikke, om du måske har kigget op på stjernerne for nylig, på Mælkevejen, men den

er meget større end det, vores galakse er kun en af to billioner galakser, som Hubble-teleskopet har opdaget indtil nu!

Tænk et øjeblik over menneskehedens eksistens på lang sigt. Menneskeheden har eksisteret i et par millioner år, men faktisk ved vi kun en lille smule om de sidste 5000 år, og en lille smule mere gennem arkæologi, men det er virkelig kun en meget kort periode. Ønsker vi nu, at menneskeheden skal være en udødelige art? Eller ønsker vi, at menneskeheden skal være ligesom en af de mange andre arter, der kommer og går? Når der kommer store perioder med udryddelse af arter, forsvinder de, men det gør ikke noget, da evolutionen så producerer andre arter med et højere stofskifte. Og gør det så virkelig noget, hvis menneskeheden også forsvinder en dag i processen? Det tror jeg ikke. Fordi jeg mener, at menneskeheden er helt unik, uanset hvad vi ellers finder i universet, hvis der findes andet intelligent liv et eller andet sted. Vi er den eneste kendte kreative art indtil videre.

Om nogle få milliarder år vil solen ophøre med at fungere på en sådan måde, at vi kan leve på jorden, og senest da vil det være et spørgsmål om overlevelse for vores art at kolonisere rummet og gøre andre planeter beboelige for menneskearten. Jeg tror, at det er muligt, hvis vi bevæger os væk fra den nuværende tilstand, hvor vi opfører os som småbørn, som små drenge, der sparker hinanden over skinnebenene, og hvis vi udvikler vores fulde potentiale ved at samarbejde med andre mennesker og andre kulturer og opfylde menneskehedens langsigtede skæbne til at være den art, der bevidst skaber forandringer i universet, og på den måde opfylder vores sande skæbne som menneskeart.

Jeg tror, at det er op til os at foretage denne forandring og på den måde skabe evnen til at komme ud af denne krise i live og lykkelige. Og det var det, jeg ville sige.

Nu er det tid til LaRouches planer for en ny økonomisk arkitektur

Den 13. marts (EIRNS) – Udviklingen i 2022 til dato har gjort det helt klart, at Lyndon LaRouches forudsigelser gennem det sidste halve århundrede om det uundgåelige sammenbrud af det finansielle system med flydende valutakurser efter Bretton Woods var overvældende præcise. Verdens produktion af fysiske økonomiske nødvendigheder er styrtdykket; hyperinflation af finansielle enheder, har udløst kraftigt stigende priser på forbrugs- og produktionsvarer, hvilket har gjort dem utilgængelige for de fleste; handelskrig under dække af sanktioner er brudt ud på verdensplan; og pandemier af hedengangne og nye sygdomme har allerede taget livet, direkte og indirekte, af mellem 6 og 18 millioner mennesker.

De politiske ledere og massemedierne i Vesten giver Vladimir Putin skylden for alt dette – og mere til. Men den egentlige, underliggende årsag er det årtier lange styrtdyk i menneskehedens potentielle relative befolkningstæthed, som helhed, som en konsekvens af den nedskæringspolitik, som City of London og Wall Street har dikteret. Den mekanisme, hvormed denne politik i dag føres til sin fuldbyrdelse, er en radikal afkobling af verdensøkonomien i to blokke – en militariseret NATO-\$-blok og Bælte- og Vej-blokken – der begge forventes at blive tvunget ud i et inferno af affolkning og krig.

Det er nu på tide, at Lyndon LaRouches målrettede løsning på denne krise også bliver indlysende klar, og at der handles derefter, over hele jorden, mens der stadig er tid til det. I modsætning til Londons malthusianske afkobling af verdens

fysiske økonomi, skal verdens nationer i stedet samles om et program for økonomisk vækst og sikkerhed for alle og enhver...

Vi fremsætter forslaget med følgende uddrag fra Lyndon LaRouches essay af 12. januar 2004, "On the Subject of Tariffs and Trade", og tilbyder det, som en rettesnor for den bredest mulige internationale diskussion, som opfølgning på Schiller Instituttets opfordring til en kommende konference om en ny international arkitektur for sikkerhed og udvikling:

"I dag er verdens nuværende finansielle system med flydende valutakurser håbløst bankerot. Det må sættes under regeringskontrolleret konkursbehandling, med henblik på de nødvendige former for administration og reorganisering. Stort set alle de førende pengeinstitutter i Vesteuropa og Amerika (blandt andre tilfælde) er implicit konkurs i øjeblikket. Derfor må det første og mest umiddelbare mål for suveræne regerings indgriben være stabilitet i samfundets regulære funktioner; det andet mål på kort til mellemlangt sigt må være en stigning i den produktive beskæftigelse til et niveau, der er tilstrækkeligt til at bringe nationernes løbende regnskaber i balance; det tredje mål må være forhandling af en række langsigtede beskyttende overenskomster om kredit, told og handel mellem en række førende nationer. Sidstnævnte aftaler bør strække sig over en til to generationer, hvilket svarer til kapitaldannelser på 25-50 år.

"Muligheden for en genopretning fra den tilstand, som vi i øjeblikket er blevet overdraget, af kombinationen af IMF-systemet med flydende valutakurser og den vildt afvigende adfærd i nationernes centralbanksystemer, afhænger af et massivt supplement af langsigtet kredit til kapitalopbygning, med indledende vægt på skabelse af kapital i den grundlæggende økonomiske infrastruktur. For at opretholde et sådant udviklingsprogram over to generationer, som er nødvendigt, kræves der et system, hvor de grundlæggende låneomkostninger ikke må være højere end 1-2% i simpel rente. Dette kan kun opnås under betingelser, der er defineret af et valuta-

finanssystem med faste valutakurser. Det betyder derfor et "guld-reservebaseret system", men ikke en tilbagevenden til et guldbaseret system i stil med det britiske (eller den skøre Ezra Pounds) "ærlige penge"-system. Det betyder også et system af langsigtede handels- og toldaftaler mellem nationer, med en virkning der er i overensstemmelse med målsætninger om langsigtet vækst i kapitaldannelsen."

Se artiklen

Udvalgt billede: Karolina Grabowska

“Vi må sætte en stopper for den selvdestruktive selvmordspagt”

Den 10. marts (EIRNS) – “I lyset af den eskalerende Ukraine-krise spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele vil ende. Er denne udvikling på vej mod en meget stor, måske ligefrem termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, mere farlig Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?”

Sådan indledes Schiller Instituttets opfordring til at “indkalde til en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer”. I dag vil Schiller Instituttet offentliggøre en liste over betydningsfulde underskrivere af underskriftindsamlingen, og ledende medlemmer af LaRouche-bevægelsen vil gøre den bredt

kendt gennem sociale medier og andre kanaler.

Den internationale konference, som der opfordres til, kan ikke kun bestå af de nationer, der allerede er ved at slutte sig sammen om et nyt paradigme for internationale relationer. Uden inddragelse af de førende transatlantiske lande, herunder USA, bliver det umuligt at etablere et nyt system på denne jord.

Årsagerne er økonomiske og strategiske.

Den enorme spekulative finansboble – vurderet til billarder af dollars – og de stigende bjerge af penge fra centralbankerne, der strømmer ind for at holde den flydende, støder mod virkeligheden. Den galoperende inflation, der er forårsaget af pengetrykning, grøn vækst – og menneskefjendtlig politik, bliver lemfældigt tilskrevet Vladimir Putin, ligesom de skyhøje energipriser, mens de vestlige nationer selv forårsager vilkårene for konfliktsituationer og økonomisk elendighed.

Svaret er en tilgang som i den Westfalske Fred, hvor der skabes en integreret sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvor nationer og enkeltpersoner har den andens interesse som udgangspunkt for deres handlinger. Det er for et sådant nyt paradigme, at især befolkningerne i det transatlantiske område må gøre en indsats for at forhindre, at deres nationer marcherer ind i en strategisk konfrontation, hvor et enkelt forkert træk, en enkelt fejltagelse, kan føre til en kædereaktion, der udløser en atomkrig, som menneskeheden måske aldrig kan genrejses fra.

“Det er på tide, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer”, konkluderes det i erklæringen.

Hold øje med schillerinstitute.com i løbet af dagen i dag for at se en meddelelse om underskriftsindsamlingen, og om hvad du

kan gøre for at realisere denne nye arkitektur.

“Vi må sætte en stopper for den selvdestruktive selvmordspagt”

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 10. marts 2022

Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, kom med en kraftig appel til alle borgere om at gøre fælles sag med hende for at samle tilslutning til en konference, for at etablere en ny strategisk arkitektur, inden de vanvittige krigshøge i det transatlantiske område roder sig ud i en atomkrig.

Hun beskrev den nuværende situation som “forfærdelig ... ude af kontrol”, og fastslog at den totale kontrol med medierne har gjort det muligt for regeringerne at sætte økonomierne i en krigstilstand, hvilket truer med at udløse massedød som følge af hungersnød. Den nuværende sanktionsordning mod Afghanistan truer fem millioner børn nu, sagde hun. I stedet for at tage stilling til dette er USA og NATO-magterne i gang med at dæmonisere Putin og knuse Rusland.

Jeg opfordrer jer til at slutte jer til os, sagde hun, for at

indkalde til en konference “i ånden fra den Westfalske Fred (1648)” for at skabe en sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til alle nationers og folkeslags behov. Centralt i hendes forslag er at acceptere tilbuddet fra den kinesiske udenrigsminister Wang Yi, som opfordrede til en integration af USA og Europa med Bælte- og Vej-Initiativet.

Den oprindelige Vestfalske Fred omfattede en global finansiel omlægning

PARIS, den 9. marts (EIRNS) – Enhver opmærksom læser af teksterne til Westfalens fredstraktater vil opdage, at dens dybe filosofiske forpligtelse til at favorisere “den andens fordel” som ens egen fordel også omsættes til konkrete handlinger, der lægger grunden til en ny international finansiel og økonomisk struktur. (https://avalon.law.yale.edu/17th_century/westphal.asp)

Artikel 1 angiver den centrale filosofi: “At der skal være en kristen og universel fred og et evigt, sandt og oprigtigt venskab mellem (liste over alle parter, der opgiver at kæmpe)” og “at denne fred og dette venskab skal overholdes og fremmes med en sådan oprigtighed og iver, at hver part skal bestræbe sig på at skaffe den anden part fordel, ære og gavn; at de således fra alle sider, kan se denne fred og dette venskab i Romerriget og Kongeriget Frankrig blomstre, ved at opretholde et godt og trofast naboskab.”

Artikel 2 skitserer derefter den særlige “nulstilling”, som vi har et presserende behov for i dag: “Der skal på den ene side og den anden side, være en evig glemsel, amnesti eller

eftergivelse af alt, hvad der er blevet begået siden disse stridigheder begyndte, på hvilket sted eller på hvilken måde fjendtlighederne er blevet udøvet, på en sådan vis, at ingen af dem under noget som helst påskud skal udøve fjendtlige handlinger, nære fjendskab eller forårsage nogen problemer for hinanden; alt, hvad der er sket på den ene og den anden side, såvel før som under krigen, i ord, skrifter og uhyrlige handlinger, i vold, fjendtligheder, skader og udgifter, uden nogen respekt for personer eller ting, skal helt og holdent afskaffes på en sådan måde, at alt, hvad der kan kræves af eller påberåbes af hinanden på den måde, skal begraves i evig glemsel.”

Da samtlige aktører i årtier havde slagtet hinanden for at betale deres gæld i form af imperial bytte til bankfolk, der låner ud til alle sider for at holde krigen i gang, omfatter sætningen kategorien “Udgifter”, der skal “begraves i evig glemsel”.

Derefter følger traktaten, som tager mange særlige krav op, og før afvikling af territoriale krav koncentrerer sig om at tage fat på den finansielle ruin, som alle var på vej ned i. Misligholdt og ulovlig gæld og finansielle fordringer, der udtrykkeligt er identificeret som potentielle årsager, der kan give næring til den evige krigsdynamik, bliver sorteret og afviklet, hovedsagelig ved gældseftergivelse (artikel 13 og 35, 37, 38 og 39) eller ved forhandlet omlægning (artikel 48). Artikel 40 præciserer udtrykkeligt, at ærlige lån, der er ydet under krigen “med en god hensigt, som bidrag, for at forhindre større ondskab hos bidragyderne, ikke er omfattet af denne artikel” (og derfor skal indfries).

En artikel om freden i Vestfalien vil blive bragt i næste nummer af Executive Intelligence Review, som vi vil offentliggøre på vores hjemmeside.

Helga Zepp-LaRouche opfordrer indtrængende til en konference om en ny sikkerhedsarkitektur på Kinas CGTN's udsendelse "Dialog"

Den 7. marts (EIRNS)-Helga Zepp-LaRouche var en af tre gæster i et panel på CGTN's udsendelse Dialog i dag, hvor hun kommenterede den kinesiske udenrigsminister Wang Yis årlige pressekonference, som varede mindst 90 minutter. De andre gæster var Peter Kuznick fra American University og professor Victor Gao Zhikai fra Soochow University; værtinde var Li Quiyuan. Diskussionen fokuserede på Kinas rolle med hensyn til at skabe fred, især i konflikten mellem Rusland og Ukraine, men vigtigst af alt for verden som helhed.

Her er udvekslingerne mellem fru Li og fru Zepp-LaRouche.

CGTN: Og fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Hvilke centrale budskaber fik du ud af udenrigsminister Wangs pressekonference?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg var faktisk meget tilfreds med tonen, fordi det var som en tilbagevenden til fornuften. Det står i skarp kontrast til stemningen i de europæiske og amerikanske medier og den førte politik i de seneste dage. Fokuseringen på at løse problemer gennem diplomati, på at opretholde principperne i FN-pagten og på at have en overordnet holdning til problemløsning gennem samarbejde, var et tiltrængt frisk

pust. Og jeg er meget, meget opmuntret, fordi Kina faktisk indtager en ledende rolle i verden lige nu, hvilket der er hårdt brug for.

CGTN: Udenrigsministeren sagde, og jeg citerer hans ord: "Kina vil gerne arbejde sammen med det internationale samfund for at fremme forhandlingerne, når det er nødvendigt", selv om han ikke specifikt sagde på hvilken måde. Men Kina understregede vigtigheden af at holde dialogen helt åben fremover.

Et andet spørgsmål, som blev rejst af journalister på pressekonferencen, er, om denne konflikt eller denne krise i Ukraine vil påvirke relationerne mellem Kina og EU. Så fru Zepp-LaRouche, lad mig høre din holdning til dette? Der er en vis bekymring for, at denne konflikt vil påvirke forholdet mellem Kina og EU. Udenrigsministeren sagde, at dialog og samarbejde mellem Kina og Europa er baseret på gensidig respekt og gensidig fordel, og det vil skabe mere stabilitet i den turbulente verdenssituation. Og han opfordrer også indtrængende EU til at udarbejde en uafhængig Kina-politik. Hvad mener du om denne kommentar?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg finder, at situationen er meget alvorlig, fordi f.eks. handelen mellem EU og Kina, som hidtil har været en søjle i verdensøkonomien, er truet af det, der sker mellem Ukraine og Rusland. Stemningen i Europa lige nu er ganske forfærdelig, og jeg kan kun tilslutte, at der bør findes nye løsninger, som udenrigsministeren giver håb om.

Jeg er af den overbevisning, at den kinesiske politiske model, den forenede fremtid for en fælles fremtid for menneskeheden, efter min mening er det, der er brug for lige nu, – professor Kuznick har ret, når han understreger, hvor vigtigt det er, at der er brug for noget helt andet. Hvis vi fortsætter geopolitikken som hidtil, er det et spørgsmål om tid, hvornår menneskeheden støder ind i muren, og det kan føre til en atomar udryddelse.

Modellen, der passer perfekt til det fælles samfund af den samlede menneskehed, ville være at indkalde til en konference, en international konference, der skulle varetage de sikkerhedsmæssige interesser for hvert enkelt land på jorden. For man kan ikke have en fredsordning uden at tage hensyn til alle landes interesser, og der findes en model i den europæiske historie, nemlig Westfalens Fred. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religionskrig, der kulminerede i Trediveårskrigen, og den var baseret på en erkendelse fra alle krigens parter om, at hvis krigen fortsatte, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde resultatet af den. Og det er i en vis forstand en parallel til den situation, vi står over for overfor i dag, for hvis det kommer til en atomkrig, vil der ikke være nogen vinder, der vil ikke engang være nogen tilbage til at kommentere resultatet.

Dette bør være en motivation for at indkalde til en ny konference om Den Westfalske Fred med det specifikke formål at udarbejde en international ny sikkerhedsarkitektur, som ville omfatte Rusland og Kina i perfekt overensstemmelse med præsident Xi Jinpings politik om menneskehedens skæbnefællesskab og den ene fremtid, som vi alle deler.

CGTN: Kina er vært for dette års BRICS-topmøde. APEC- og G20-møderne vil også blive afholdt i Asien i år. Udenrigsministeren sagde, at "Asiens tid er oprundet i den globale styring", og "de vil forvandle sig fra følgere til frontløbere og endog foregangsmænd". Fru LaRouche, lad mig høre din holdning til dette: Det er meget stærke ord, der kommer fra udenrigsministeren. Hvad mener du om hans vurdering her?

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt rigtigt, fordi de asiatiske lande generelt, ikke kun Kina, men også nogle andre asiatiske lande, er meget bevidste om deres 5.000 år gamle historie, og ud fra dette synspunkt med en positiv tradition, definerer de en fremtid, og de ønsker at udvikles. Det er den fælles idé i BRICS, SCO og endda andre organisationer, og dette står i

skarp kontrast til Europa og USA. Idéen om en ny model for internationale forbindelser, hvis disse organisationer – selv om de skulle blive inddraget i G20 – idéen om, at man har brug for en ny model for internationale forbindelser, som Wang Yi har understreget igen i dag, bør tilføres substans.

Vi har valget mellem at ende i en geopolitisk konfrontation, som vil være til skade for alle og muligvis føre til atomkrig, eller også foretager vi et spring i civilisationens udvikling, ved at definere de internationale forbindelser i en bestemt retning i traditionen fra den alliancefrie bevægelse, Bandung-konferencen og FN-pagtens fem principper for fredelig sameksistens; men også at skabe en vision om at løse menneskehedens største problemer i fællesskab, f.eks. at vi stadig er ramt af en pandemi, og at vi har brug for et moderne sundhedssystem i hvert enkelt land for at bekæmpe denne pandemi og risikoen for nye pandemier. Vi har en hungersnød i verden af, som Beasley fra World Food Program til stadighed siger, "af bibelske dimensioner". Den vil blive større på grund af inflationen i fødevarerpriserne, i gødningspriserne og i energipriserne.

Så der er en presserende dagsorden. Dette år kan bruges til at fastslå, at vi har brug for en ny model for internationale forbindelser, som overvinder geopolitikken: Udenrigsminister Wang Yi og også præsident Xi Jinping har henvist hertil ved at foreslå, at Bælte- og vejinitiativet skal samarbejde med USA's "Build Back Better"-initiativ og EU's Global Gateway. Hvis det besluttet at disse initiativer strømlines i stedet for at konkurrere, så beslutter vi også, sammen at tage fat på det der belaster hele menneskeheden såsom sult i verden, epidemier og fattigdom. Dette skal ses i lyset af, at det nuværende finansielle system i den transatlantiske sektor, er gået helt i stå. Vi står nu over for et nyt sammenbrud, der er meget værre end i 2008.

Federal Reserve var ikke i stand til at "tilpasse" renten, fordi de er bange for, at hvis de øger renten, vil der

opstå et omfattende kollaps af konkurser. Så der er et presserende behov for at få et nyt finansielt system, et nyt Bretton Woods-system, et nyt kreditsystem, der giver kredit til udvikling af alle udviklingslande – det er nogle af de punkter, som virkelig vil være menneskehedens udfordring. Kan vi, når vi står over for grundlæggende udfordringer, skabe en orden, der gør det muligt for alle mennesker på denne planet at overleve og blive lykkelige? Jeg tror, at det vil være dagsordenen.

LaRouche-Organisationens pamflet: “Stop 'Globalbritanniens' grønne krigsfremstød”

Den 3. marts 2022 (EIRNS) – LaRouche-Organisationen har i dag udgivet en 64-siders pamflet med titlen: “Stop 'Globalbritanniens' grønne krigsfremstød”. Der er en ironi i titlen, som er væsentlig for alle borgere af alle nationer, at forstå, for at blive det som Friedrich Schiller kaldte en “patriot for sin nation og en verdensborger”.

Der er også en krig, der føres mod alle nationer. Beviserne er ikke skjulte – de bliver bogstaveligt talt proppet i ansigtet på dig hver dag, hver time, i form af økonomisk forfald og

hyperinflation, drevet af kravet om at menneskeheden begår folkedrab mod sig selv, ved at lukke for fossile brændstoffer, lukke for atomkraftværker, nægte moderne teknologi til de allerede forarmede og sultende tidligere kolonilande – alt sammen for at “redde planeten” fra kulstof.

Uanset den let påviste videnskabelige kendsgerning, at kulstof stort set ikke har noget med klimaet at gøre, er den grønne New Deal den nye religion for de kongelige og milliardærernes bankfolk og spekulanter, der hvert år samles i Davos World Economic Forum, for at fejre deres djævelske magt til at påtvinge verdens befolkning malthusiansk folkedrab gennem kontrol med kreditgivningen. Mark Carney, den tidligere chef for både Bank of Canada og Bank of England, og en økonomisk lejemorder for prins Charles og de kongelige, beskrev stolt deres plan for folkedrab i en artikel i Guardian den 13. november 2021: “I april [2021] lancerede vi Glasgow Financial Alliance for Net Zero (GFANZ), som nu dækker hele finansverdenen: banker, forsikringselskaber, pensionsfonde, eksportkreditagenturer og kapitalforvaltere.

Den omfatter mere end 450 førende finansielle institutioner fra 45 lande. Medlemmerne har forpligtet sig til at forvalte deres aktiver, som i alt udgør mere end 130 mia. dollars, i overensstemmelse med målet om at opnå 1,5 C (grader Celsius)... Nye lån og investeringer fra GFANZ-medlemmer vil ikke kun finansiere grønne projekter som f.eks. vedvarende energi, men vil også søge derhen, hvor udledningerne er – i sektorer som bilindustrien, stålindustrien og cementindustrien – og støtte de virksomheder, der har planer om at nedbringe kulstofudledningerne, mens de trækker kapital tilbage fra de virksomheder, der ikke handler hurtigt nok.” [understregning tilføjet]

Denne plan om at ødelægge udviklingen internationalt blev afvist af bl.a. Rusland, Kina og Indien, der ved, at deres, såvel som alle udviklingslandenes økonomiske fremskridt, afhænger af fossile brændstoffer (og mere avancerede

energiformer, såsom atomar fission og i sidste ende fusion). Dette var dråben, der fik Charles og herrerne i City of London til at slå til: "Af med deres hoveder!"

Det er tydeligvis det, som Lyndon H. LaRouche har advaret om i de sidste halvtreds år. Det finansielle oligarki styrer verdensøkonomien og regeringerne i den vestlige verden. Beslutningerne om krig og fred træffes af bankeliten, mens det militærindustrielle kompleks kun er en del af denne imperiale struktur.

Det er grunden til, at briterne og USA så hensynsløst drev NATO's militære styrker op til Ruslands grænse, mens en lignende proces finder sted i Stillehavet mod Kina. De ville foretrække, at der ikke var nogen verdenskrig, som der ikke ville være nogen vinder af, og som meget sandsynligt kunne føre til menneskelig udslettelse (men hellere krig end bankerot!). Den økonomiske krigsførelse er ikke desto mindre krig, det som de besynderligt nok beskriver som "den finansielle nukleare løsningsmulighed" eller "alle sanktioners moder". Helt åbenlyst har Det Hvide Hus og andre europæiske ledere erklæret deres hensigt om at ødelægge den russiske økonomi, mens de planlægger det samme for Kina...

Verdenskrig kan være tæt på lige nu – her er hvad der må gøres

Den 27. februar (EIRNS) – Der blev taget syvmileskridt mod en verdenskrig – en termonuklear krig – i løbet af denne weekend.

Det mest omtalte var den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse i morges om, at han havde bedt sin forsvarsminister, Sergei Shoigu, og generalstabschef, Valery Gerasimov, om at sætte de russiske strategiske atomstyrker i højeste alarmberedskab.

Han fremsatte sin udmelding efter økonomiske angreb på det russiske banksystem, forsøg på at fastfryse og stjæle Ruslands finansielle reserver og få landets valuta og banker til at krakke, samt forbud mod samtlige russiske flyvninger og alle russiske medier, mens europæiske højteknologiske våben og lejesoldater strømmede ind i Ukraine for at kæmpe. RIA Novosti citerede Putin som følger: "De vestlige lande foretager ikke kun fjendtlige handlinger mod vores land på det økonomiske område, hvormed jeg mener de ulovlige sanktioner, som alle kender meget godt, men de højeste embedsmænd i de førende NATO-lande fremsætter også aggressive udtalelser mod vores land. Derfor beordrer jeg forsvarsministeren og generalstabschefen til at sætte de russiske væbnede styrkers [atomare] afskrækkelses styrker i et særligt beredskab."

Vi befinder os nu helt klart i en form for Cuba-krise fra oktober 1962, tættere end nogen, der levede dengang, nogensinde ønskede at komme til atomkrig. De amerikanske militære ledere ønskede dengang at indlede krig mod Cuba; hvis præsident Kennedy ikke havde stoppet dem og forhandlet sig frem til en løsning, ville USA's østlige byer have været ramt af en regn af atommissiler. Nu ønsker USA's og Europas politiske og militære ledere, der i årtier har været vant til at brutalisere mindre lande med krige og økonomisk strangulering, at provokere Rusland til krig og ødelægge det.

Disse ledere har omgivet Rusland med fjendtlige militære – herunder atomare – kapaciteter i et omfang, som Rusland ikke kan acceptere. De har flyttet sig for at gøre Ukraine – der strækker sig dybt ind i selve Rusland – til deres ultimative militære anti-Rusland-plattform. Præsident Putin advarede dem for 15 år siden i en tale i 2007 på Sikkerhedskonferencen i

München i Tyskland om, at Rusland ikke kunne tolerere at blive omringet og omsluttet af fjendtlige styrker på ubestemt tid. Men efter at have tændt denne krigs lunte, er de nu ved at puste til den, så den kan blive atomar. (Se Putins tale, {EIR}, 23. februar 2007.)

Når først atomvåbenangreb indledes et sted, vil det omslutte hele kloden.

Nu må der anlægges en helt anden tilgang, hvor strategisk stabilitet baseres på økonomisk udvikling. Nu skal Lyndon LaRouches økonomiske og videnskabelige udviklingspolitik stå på dagsordenen. Den har længe været negligeret som umulig (som at vende tilbage til principperne i Franklin Roosevelts Bretton Woods-kreditsystem), eller unødvendig (som at fremskynde udviklingen af laser- og fusionsplasma-teknologier i alle nationer), eller endog latterlig (som at nationer samarbejder om at kolonisere Månen og udforske Mars). Disse politikker er den sidste chance for fred nu – den allersidste chance.

Schiller Institutet iværksatte den 25. februar en underskriftsindsamling i denne krise: "Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer".

Skriv under her.

"Enhver person", opfordrede Helga Zepp-LaRouche i dag, "bør med alle midler bestræbe sig for at udbrede denne underskriftsindsamling {og diskutere den}." Få andre til at diskutere den og til at skrive om den i alt fra internet-kommentarer til simple læserbreve. "Blot 50 førende personer i verden, der opfordrer til at fremme denne idé, kunne sammenkalde en vigtig konference."

Spørg, hvorfor så mange millioner mennesker for 60 år siden i oktober i år var så alarmerede over, at atomkrig truede dem; og nu, efter 25 års krig og med verdens næststørste

atommissilstyrke i højeste beredskab, lader folk som om det ikke kan ske. Måske var vi dengang mere moralsk egnede til at overleve?

En effektiv, omfattende mobilisering for denne underskriftindsamling og denne konference er det eneste anliggende, der kan skabe et alternativ til den yderligere udvikling hen imod en verdenskrig. Underskriftindsamlingen er bogstaveligt talt blevet udarbejdet for at civilisationen kan overleve.

Udvalgt billede: Pexels

Den militære operation i Ukraine er en åbenlys påmindelse om behovet for at skabe en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur

Den 24. februar (EIRNS) –“Før vi endelig og uigenkaldeligt når det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage i menneskehedens historie – det punkt, hvor en global, atomkrig udsletter den menneskelige art – må vi handle prompte for at rette op på den absolutte katastrofe, som EU’s og USA’s imperialistiske politik har skabt i Ukraine og i relationen til Rusland og Kina. Og vi må især fjerne årsagerne til denne civilisationskrise, før vi når et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.” Sådan skrev Helga Zepp-LaRouche i en

artikel den 8. marts 2014. Otte år senere er hendes analyse absolut helt rigtig.

NATO's og USA's manglende evne til at reagere seriøst på Ruslands sikkerhedskrav fra december 2021, har ført til en situation, hvor præsident Putin vurderede, at han ikke havde andet valg end at iværksætte en "speciel militæroperation" i Ukraine for at opnå en demilitarisering og afnazificering af landet, før situationen i Ukraine, herunder stigende mængder materiel og udenlandske militærpersoner, skabte en aldeles uudholdelig sikkerhedstrussel.

Den bogstaveligt talt nazistiske trussel i Ukraine, der blev installeret ved dette kup, blev beskrevet i en omfattende redegørelse, der blev offentliggjort af {Executive Intelligence Review} i februar 2014: "Western Powers Back Neo-Nazi Coup in Ukraine". (Kilde)

Rødderne til den civilisatoriske krise, der driver det vanvittige stormløb mod en konflikt med Rusland og Kina, er det transatlantiske finanssystems disintegration, og den kuldsejlede plan om at bruge militære trusler og "grøn" afpresning for at opretholde den transatlantiske elites unipolære overherredømme.

Som det fremgår af Schiller Instituttets underskriftsindsamling af 23. februar – som får et stigende antal underskrifter – "bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne fare, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem – City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance – og det finansielle etablissement har åbent tilkendegivet, at det er det, der er på spil."

Vil dette etablissementets vanvittige krav om underkastelse blive overvundet og erstattet af et nyt paradigme, en ny

sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer? Svaret ligger i vores hænder. Slut dig til LaRouche-bevægelsens bestræbelser for at kræve en omgående sammenkaldelse af en international konference, i lighed med den der udformede den Westfalske Fred.

Underskriftsindsamlingen er tilgængelig på dansk her:

https://www.skrivunder.net/krig_eller_fred

Udvalgt billede: Shane Aldendorff, Pexels

**Nu med de første prominente underskrivere:
Underskriftindsamling:
Indkaldelse til en international konference for at etablere en ny arkitektur for sikkerhed og udvikling for alle nationer**

Se de første prominente underskrivere nedenunder.

23. februar 2022 – I lyset af den eskalerende Ukraine-krise

spørger folk rundt om i verden indtrængende sig selv og deres politiske ledere, hvor det hele skal ende. Er dette på vej mod en meget stor, måske endda termonuklear, global konfrontation? Står vi over for en omvendt, farligere Cuba-krise? Vil menneskeheden overhovedet overleve?

Bag denne meget reelle krigsfare og årsagen til denne, ligger sammenbruddet af hele det transatlantiske finanssystem. En spekulationsboble af derivater og gæld på næsten 2 billiarder dollars er allerede ved at gå op i røg. En proces med hyperinflation er blevet udløst globalt, med et ledsagende sammenbrud af de vestlige nationers fysiske økonomier. City of London og Wall Street, ejerne af dette bankerotte system, er desperate efter at ødelægge ethvert fungerende alternativ til deres system – såsom Ruslands og Kinas alliance omkring Bælte- og Vej-initiativet, som nu omfatter næsten 150 nationer – og det finansielle etablissement har åbent erkendt, at det er det, der er på spil.

Det samme har Vladimir Putin, som med rette har erklæret, at USA's/Storbritanniens/NATO's ubarmhjertige ekspansion mod øst, op til Ruslands grænser, er drevet af denne økonomiske politik, og at den truer Ruslands nationale sikkerhed på en måde, som Rusland ikke kan acceptere.

For at standse fremdriften mod krig, er det derfor nødvendigt at anvende en mere gennemgribende tilgang, nemlig at etablere et helt nyt paradigme, som vil sikre sikkerheden og den økonomiske udvikling for alle nationer på jorden. Den eneste nyere præcedens for dette i Vesten, er den Westfalske Fred fra 1648, som satte en stopper for 150 års religionskrige i Europa. Den blev først udformet på det tidspunkt, hvor alle parter indså, at hvis de fortsatte ad deres nuværende vej, ville der ikke være nogen vindere og meget få overlevende. De valgte at skabe et nyt paradigme, baseret på forsvaret af den andens interesser, og på den forudsætning at alles sikkerhed var den grundlæggende forudsætning for hver parts sikkerhed.

Det er den vigtigste læresætning af den Westfalske Fred for i dag. Verden står i dag ved en lignende skillevej. Hvis den nuværende geopolitiske politik fortsætter, udgør en atomkrig en meget reel mulighed – hvorefter der ikke vil være nogen vindere, og sandsynligvis heller ingen overlevende.

I stedet må der straks indkaldes til en international konference, i stil med det Westfalske Fredsinitiativ. Den grundlæggende opgave for alle parter er at sikre, at der tages hensyn til de centrale økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser for hver enkelt part – med andre ord en orden baseret på den andens fordel, på det fælles bedste, eller den almene velfærd, og på en grundlæggende kærlighed til hele menneskeheden.

Det økonomiske system må også omformes drastisk for at give udtryk for dette livssyn. Den berømte amerikanske økonom Lyndon LaRouche specificerede meget detaljeret, hvordan et sådant system ville fungere, baseret på det han kaldte sine Fire Love:

Den øjeblikkelige genindførelse af Glass/Steagall-loven, som blev iværksat af den amerikanske præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, hvad angår handlingsprincippet. Det betyder, at hele den spekulative finansboble skal underkastes en konkursbehandling.

En tilbagevenden til et system med topstyret og nøje defineret nationalt banksystem, som angivet af USA's første finansminister, Alexander Hamilton.

Formålet med brugen af et sådant føderalt kreditsystem er at skabe højproduktive udviklingsforløb med henblik på at forbedre beskæftigelsen, med den ledsagende hensigt at øge den fysisk-økonomiske produktivitet og levestandarden for personer og husholdninger.

Vedtag et "lynprogram" med fusionsdrevet teknologi for at fremme de grundlæggende videnskabelige gennembrud, som

ubegrænset økonomisk vækst og udvikling kræver.

Schiller Instituttet og dets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, udsender denne opfordring for at igangsætte den presserende internationale diskussion, der er nødvendig for at indkalde til en sådan konference og stoppe det såkaldte "Dommedagsur", før det slår midnat. Det er på høje tid, at institutioner og enkeltpersoner fra alle nationer træder frem og slutter sig til mobiliseringen for en international konference med henblik på at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer.

Skriv under på underskriftindsamlingen her på skrivunder.net:

Links til underskriftindsamlingen på andre sprog:

Spanish, Italian, French, Swedish, Arabic, Danish, Portugese, German, and Chinese.

North America (U.S. and Canada)		
Canada	Julian Fell	Biologist; Co-Director Area F, Regional Government of Nanaimo, British Columbia
Canada	Faisal Huda	CEO, BUNA Capital Inc.
Canada	Bill MacPherson	Past President, Applied Science Technologists and Technicians of British Columbia

Canada	John Stone	MChE, Member, Association of Professional Engineers, Geologists and Geophysicists of Alberta
United States	Dr. Athar Abbasi	Major, U.S. Army (Ret)
United States	Jon Baker	Agricultural Bank Loan Officer
United States	James Benham	State President, Indiana Farmers Union; Board Member, National Farmers Union
United States	Fr. Lawrence Bernard	Order of Friars Minor (OFM)
United States	Mike Callicrate	Farm leader, Kansas/Colorado
United States	Marshall Carter-Tripp	Foreign Service Officer (ret), former political science professor
United States	Victor Chang	US-China Forum, Inc.
United States	Alan Covey	Political activist
United States	Joel Dejean	LaRouche Independent Candidate for U.S. Congress – 38th District (Texas)
United States	Dr. Joycelyn Elders	Former U.S. Surgeon-General
United States	Frank Endres	Farm Leader, California

United States	Christopher Fogarty	Chair, Chicago Friends of Irish Freedom; author of "Ireland 1845-1850; the Perfect Holocaust, and Who Kept it 'Perfect'."
United States	Graham Fuller	Former CIA Officer and Vice Chair of the National Intelligence Council
United States	Matthew Griener	City Council, Keota, Iowa
United States	Dr. Bihong Guan	Chairman, World Association of Chinese Elites
United States	DeWayne Hopkins	Former two-term mayor; current at-large Councilman, Muscatine, Iowa
United States	James Jatras	Former U.S. Diplomat and Advisor to U.S. Senate Republican Leadership
United States	Dr. Ernest Johnson	President Emeritus, Louisiana NAACP; civil rights attorney
United States	Wilbur Kehrli	National Board of Directors, American Blue Cattle

United States	George Koo	Chairman, Burlingame Foundation; retired international business consultant
United States	Keaten Mansfield	Center for Political Innovation, Chief of U.S. Staff
United States	Caleb Maupin	Founder and Director, Center for Political Innovation
United States	David Meiswinkle	Attorney and former President of the Lawyers' Committee for 9/11 Inquiry
United States	John O'Loughlin	
United States	Jeff Philbin	Nuclear Engineer, Technical Consultant, Independent Contractor
United States	Sam Pitroda	Inventor and entrepreneur; Chairman, Indian Overseas Congress
United States	Earl Rasmussen	Executive Vice President, Eurasia Center
United States	Diane Sare	LaRouche Independent Candidate for U.S. Senate – New York

United States	Naser Shahalemi	Executive Director, End Afghan Starvation
United States	John Shanahan	Editor, website: allaboutenergy.net
United States	Barbara Suhrstedt	International concert pianist
United States	Everett Suttle	Opera singer
United States	Bruce Todd	Former Independent candidate for NJ Lt. Governor; Retired Millwright, Local 715
United States	Mohammad Ashraf Toor, MD	Chairman, Pakistani American Congress
United States	Bob Van Hee	Redwood County Commissioner, Minnesota
United States	Zaher Wahab	Professor Emeritus of Education, former Advisor to the Afghanistan Ministry of Higher Education
United States	Alan Waltar	Retired Professor and Head, Dept. of Nuclear Engineering, Texas A&M University; Past President, American Nuclear Society
Europe		
Belgium	Frans Vandenbosch	Author of "Statecraft and Society in China"

Denmark	Tom Gillesberg	Director, Schiller Institute, Denmark; former parliamentary candidate
Denmark	Jelena Nielsen	Director, Russian-Danish Dialogue
Denmark	Jens Jørgen Nielsen	Former Moscow correspondent, Danish daily Politiken; author of books about Russia and Ukraine; a leader of Russian-Danish Dialogue
Denmark	Thomas Vissing	Director of a China-Nordic trading company
Denmark	Dr. Li Xing	Professor of Development and International Relations, Department of Politics and Society, Aalborg University
Donetsk People's Republic	Russell "Texas" Bentley	Journalist, Former Vice President of Donbass Humanitarian Aid
France	Jacques Cheminade	President, Solidarité et Progrès, former presidential candidate

France	Alain Corvez	Col. (Ret.), International strategy advisor; former advisor to the Commanding General of the United Nations Force in South Lebanon (UNIFIL)
France	Ali Ratsbeen	President, Academie Géopolitique de Paris
Germany	Dr. jur. Wolfgang Bittner	Author
Germany	Ole Doering	Professor, Hunan Normal University; Associate Professor, Dep't. for Global Health, Peking University; Privatdozent, KIT
Germany	Rainer Sandau	Technical Director, Satellites and Space Applications, International Academy of Astronautics (IAA)
Germany	Helga Zepp- LaRouche	Founder and Chairwoman, Schiller Institute
Greece	Leonidas Chrysanthopoulos	Ambassador ad Honorem; Secretary General, Black Sea Economic Cooperation Organization (BSEC), 2006-2012

Greece	George Tsobanoglou	Professor of Sociology, University of the Aegean
Italy	Mario Agostinelli	Chairman, Fondazione Energia Felice
Italy	Pino Arlacchi	Former Director, United Nations Drug Control Programme; Professor of Sociology, University of Sassari
Italy	Prof. Bruno Brandimarte	Professor of Electronic Measurement, Rome
Italy	Nino Galloni	Economist
Italy	Liliana Gorini	Chairwoman of Movisol (Movimento Internazionale per i Diritti Civili Solidarietà)
Italy	Prof. Fabio Massimo Parenti	Associate Professor of International Studies, CFAU, Beijing
Italy	Vincenzo Romanello	Nuclear Engineer, Founder of Atomi per la Pace (Atoms for Peace), Lecce, Italy
Italy	Alessia Ruggeri	Spokeswoman of Comitato per la Repubblica, Rome, Italy

Monaco	Aleksandar Krainer	Author, "Grand Deception: The Truth about Bill Browder, the Magnitsky Act and Anti-Russian Sanctions"; financial consultant
Netherlands	Guus Berkhout	Professor-Emeritus Geophysics, President of CLINTEL
Norway	Thore Vestby	Former mayor and MP; Cofounder, ICHI Foundation
Spain	Juan José Torres Núñez	Free-lance journalist, poet
Sweden	Hussein Askary	Southwest Asia Coordinator, Schiller Institute
Sweden	Kjell Lundqvist	Chairman, European Labor Party
Sweden	Ulf Sandmark	Chairman, Schiller Institute, Sweden
United Kingdom	Mike Robinson	Editor, The UK Column
Ibero-America/Caribbean		
Argentina	Enrique Juan Box	Media personality
Argentina	Luis Bragagnolo	Peronist leader; Veterinarian
Argentina	Roberto Fritzsche	Professor, Department of Economic Science, University of Buenos Aires

Argentina	Ruben Darío Guzzetti	Professor, Argentine Institute of Geopolitical Studies
Argentina	Juan Francisco Numa Soto	Constitutional Attorney
Argentina	Carlos Perez Galindo	Attorney at Law
Argentina	Alejandro Yaya	Vice President, Civilian Institute of Space Technology
Bolivia	Edwin De la Fuente Jeria	Former Commander in Chief of the Bolivian Armed Forces
Bolivia	Max Ibañez	Former Secretary of Grievance Resolution, National Federation of Electrical, Telephone and Water Workers of Bolivia
Bolivia	Sandra Marca Uscamayta	Integration Coordinator for the Peasant, Indigenous and Native Economic Organizations of Bolivia
Brazil	Jairo Dias Carvalho	Professor, Philosophy of Technology, Federal University of Uberlândia

Brazil	Igor Maquieira	Biologist; member of CLINTEL
Colombia	Mario Guillermo Acosta Alarcon	Scientist and author; General Director of CIFRA (Space Lab City)
Colombia	Ross Carvajal	Journalist
Colombia	Everardo Hernandez Pardo	Trade union leader
Colombia	Alba Luz Pinilla	Vice-President of DIGNIDAD Political Movement
Colombia	Pedro Rubio	President, Association of Officials of the General Accounting Office of the Republic
Dominican Republic	Ramon Emilio Concepcion	Attorney at Law; Presidential Pre-candidate for the PRM party (2020)
Dominican Republic	Ramon Gross	Post-graduate Professor, Catholic University of Santo Domingo
Dominican Republic	Dante Ortiz Nunez	Historian; Professor of History, Autonomous University of Santo Domingo
Dominican Republic	Domingo Reyes	Former professor of economics, Ph.D. in Higher Education

Dominican Republic	Rafael Reyes Jerez	TV producer, "Face to Face" and "Economics and Politics" on Chanel 69 Teleradioamérica
Haiti	Jhonny Estor	Founder, Renaissance-Haiti
Haiti	Dr. Garnel Michel	Physician and author; his book 'Bak Lakay' calls the diaspora to return and help rebuild Haiti
Mexico	Edith Cabrera	Founder and Director of "Coalition #24F Life and Liberty for Julian Assange"
Mexico	Oscar Ramon Castro Valdez	General Director, "Dossier Político" internet publication
Mexico	Daniel Estulin	Publicist
Mexico	Simon Levy	Founder, Cátedra México-China, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Enrique Lopez Ochoa	Surgeon, Professor of Angiology, UNISON School of Medicine

Mexico	Daniel Marmolejo	Investigative journalist, winner of the 2019 National Journalism Award
Mexico	Marino Montoya Contreras	Journalist for El Centinela and LGM News
Mexico	Francisco Quezada	Mathematician; Professor Department of Sciences and Humanities, National Autonomous University of Mexico (UNAM)
Mexico	Antonio Valdez	Journalist
Mexico	Jaime Varela Salazar	Chemical Engineer; Former Director of the Department of Chemical Sciences, University of Sonora (UNISON)
Peru	José Antonio Benllochpiquer Castro	Vice President, Christian Democratic Party
Peru	Fernando Fauche	National Secretary, Christian Democratic Party
Peru	Adrian Flores Konja	Former Dean of Accounting Sciences, National University of San Marcos
Peru	Carlos Francisco Gallardo Neyra	President, Christian Democratic Party

Peru	Ruben Rojas	Nuclear Physicist
Peru	Milton Vela-Gutierrez	Professor, University of Lima
Venezuela	Emil Guevara Muñoz	Member of Parliament, Latin American Parliament (2006-2011)
Venezuela	Edgar Rodriguez Martinez	Alberto Adriani Foundation
Africa/Asia/Australia		
Africa	Tse Anye Kevin	Deputy President, State55 Afrika
Australia	Trudy Campbell	Australian Citizens Party
Congo, Republic of	Diogène Senny	President of Ligue Panafricaine – UMOJA Congo; Coordination avec les Partis Panafricanistes
Guinea	Jacques Bacamurwanko	Former Ambassador of Burundi to the United States
Iraq	Mustafa Jabbar Sanad	Member, Council of Representatives (Parliament), Basrah
Lebanon	Basham El Hachem	Professor of Political Sociology, Doctoral School, l'Université du Liban

Malaysia	Dr. Isharaf Hossain	President & Principal Research Fellow, Muslim World Research Center (MWRC), Kuala Lumpur.
Mozambique	Samo Fernando Soares da Manhiça	Executive Director, International Alliance for Development – Mozambique
Pakistan	Shakeel Ahmad Ramay	Chief Executive Officer, Asian Institute of Eco-Civilization Research and Development (AIERD), Islamabad
Pakistan	Khalid Latif	Executive Director, Center of Pakistan and International Relations (COPAIR); Program Director (Middle East)
Yemen	Fouad Al-Ghaffari	President, ALBRICS Yemeni Youth Parliament

Panel 2:

Tale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets konference, "100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!"

Den 19. februar 2022

HELGA ZEPP-LAROUCHE: God eftermiddag, god aften, alt efter hvor på planeten du befinder dig.

Hvis man ser på den nuværende strategiske situation ovenfra, ud fra historiens lange historiske bue, hvordan skal menneskeheden så skænke sig selv institutioner, der sikrer dens overlevelse på lang sigt, samt ud fra den nuværende dynamik mellem et Kina i fremgang og Asien generelt og et svigtende vestligt liberalt system, synes det at være indlysende, at resultatet af denne historiske æra må være et nyt paradigme i de internationale relationer. Fortsættelsen af geopolitik, som i øjeblikket har bragt os på randen af atomkrig, og det vanvid som ingen steder kommer tydeligere til udtryk end i den militærdoktrin, der ligger bag manøvre "Global Lightning", som forudsætter en langvarig atomkrig – denne geopolitik må erstattes af en international sikkerhedsarkitektur, der garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på jorden, herunder Rusland og Kina samt udviklingslandene.

Konfucius tilskrives den idé, at det første, der skal til for at løse et problem, er at bringe orden i begreberne, for hvis

begreberne er i uorden, fører det til misforståelser, som fører til skænderier, som fører til rystelse af statens fundament, og der kan ikke være nogen harmoni i verden. Derfor er det en af de mest presserende opgaver at klarlægge forskellen mellem den historiske sandhed om, hvad der er sket i løbet af de sidste godt 30 år, siden Sovjetunionens opløsning, og den officielle "beretning", der fortælles i de vestlige mainstream-medier, og faktisk i disse dage nu på sikkerhedskonferencen i München, hvor en bred repræsentation af eliten i NATO-fraktionen er til stede. Og hvor det ser ud til, at udenrigsminister Tony Blinken og den tyske udenrigsminister Annalena Baerbock synes at være to alen ud af et stykke – hvilket er et forbløffende skuespil.

Disse kræfters officielle linje er, at Putin er aggressoren, at Rusland er det eneste land, der har ændret grænserne i Europa i efterkrigstiden med magt, nemlig på Krim, og at den eneste relevante kamp er mellem de liberale demokratier og de aggressive, autokratiske stater, at NATO aldrig har gjort noget forkert, og at Rusland nægter suveræne lande som Ukraine retten til at vælge den alliance, de ønsker at være en del af. Det sidste, disse medier og politikere ønsker, er en præcis undersøgelse af, hvordan denne nuværende situation er opstået.

Men at tingene sættes på plads, er en uomgængelig forudsætning for at nå frem til en positiv løsning på den nuværende situation. Sovjetunionens sammenbrud betød ikke den vestlige liberale models overlegenhed. Det kollapsede af præcis de årsager, som Lyndon LaRouche identificerede i 1984, nemlig dets tilslutning til Ogarkov-doktrinen, afvisningen af at acceptere præsident Reagans tilbud om at samarbejde om det, der senere blev kaldt det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), som min afdøde mand Lyndon LaRouche var ophavsmand til, og fastholdelsen af principperne for det, som den sovjetiske økonom Preobrazhensky havde betegnet som "primitiv social akkumulation". Pave Johannes Paul II advarede dengang eftertrykkeligt om, at Vesten ikke skulle drage den

konklusion, at de var moralsk overlegne, og som bevis herpå pegede han på udviklingssektorens tilstand, der var fattig og underudviklet, som et biprodukt af det vestlige liberale system.

I denne periode mellem Berlinmurens fald og Warszawa-pagtens opløsning, var der en reel chance for noget helt nyt: Kommunismen var forsvundet, Vesten havde ikke længere nogen fjende, og Lyndon LaRouche og hans bevægelse havde først foreslået den produktive trekant, Paris-Berlin-Wien, og derefter, efter Sovjetunionens sammenbrud, Den eurasiske Landbro som grundlag for skabelsen af en fredsordning for det 21. århundrede.

Den tidligere amerikanske ambassadør i Moskva, Jack Matlock, har gentagne gange eftertrykkeligt hævdet, at Sovjetunionen ikke udgjorde nogen trussel i de sidste år af sin eksistens, og at Den kolde Krig ikke sluttede med Sovjetunionen, men at den faktisk var slut to år tidligere, fordi Gorbatsjov havde accepteret en demokratisering af Østeuropa og forskellige interne reformer, hvilket en stor del af den russiske befolkning hadede ham for, og betragtede ham som en forræder, i modsætning til folk i Vesten og især i Tyskland, som i store folkemængder råbte: "Gorby! Gorby! Gorby!"

Argumentet om at der aldrig blev givet noget løfte til Rusland om, at NATO ikke ville udvide sig mod øst er en åbenlys løgn, som er blevet afsløret af samtidige vidner såsom Matlock. Der foreligger en diskussion af den daværende amerikanske udenrigsminister, James Baker III, den 9. februar 1990, hvor han bekræftede over for Gorbatsjov, at NATO "ikke ville rykke en tomme mod øst". Og for ganske nylig, på spektakulær vis, af Roland Dumas, den daværende franske udenrigsminister. Tydeligvis, på grund af den akutte krigsfare, brød han for fem dage siden sin mangeårige tavshed og vidnede i et langt interview med den franske hjemmeside "Les Crises" om det, han havde fortalt vores franske repræsentant, Jacques Cheminade, privat, allerede tre år forinden: at der dengang var en meget

vigtig forhandling om nedrustning og demilitarisering af Warszawa-pagten i gang.

Dumas sagde: "og diskussionen begyndte således. Det var den russiske diplomat som via Gorbatsjov, men også via den russiske udenrigsminister, Sjevardnadze, bad om ordet, og som sagde: "Vi, den russiske delegation, vil gerne vide, hvad der kommer til at ske med NATO's bevæbning i forbindelse med nedrustningen? Og vi kræver," jeg husker det tydeligt; han var formel, "at de allierede tropper overholder to forpligtelser". Den første, hvor han var meget sentimental, er den der vedrører bevarelsen af monumenter i alle de sovjetiske lande, til minde om den sovjetiske hærs ære. Den anden er, at der skal være en forpligtelse for Warszawa-pagtens og NATO's tropper, og at der ikke må ske nogen forskydning af NATO-tropper i de områder af Sovjet-pagten, der skal afvæbnes." Og på spørgsmålet om hvorfor det ikke blev nedfældet i de egentlige traktater, sagde han: "Det blev ikke nævnt. Det vil sige, at folk, så påpasselige som amerikanerne, folk i Atlant-alliancen, vi anmodede ikke om, at det blev nedskrevet. Det er muligt, men i forhold til karakteren af den generelle diskussion, det vil sige et forsøg på at afvæbne for at gøre en ende på truslen om krig, for det var det der betød noget, og for at forberede en anden periode i forbindelse med en tid, som var nedrustning, var det logisk.

"Så denne diskussion fandt sted: Den fandt først og fremmest sted, fordi russerne bad om det, fordi vi støttede det – først mig selv, og ligeledes amerikanerne, og naturligvis tyskerne."

Jack Matlock understreger, at løftet om at selv før Sovjetunionens afslutning, var det almindeligt accepteret, at sikkerhed måtte betyde sikkerhed for alle, og at der var et argument, hvor Gorbatsjov retfærdiggjorde en reduktion af oprustningen af det sovjetiske militær. Matlock fortæller også, at præsident Bush senior i en af sine sidste taler i Kiev, da der stadig var et Sovjetunionen, rådede ukrainerne til, at de burde tilslutte sig Gorbatsjovs frivillige

føderation, som han foreslog, og han advarede ukrainerne mod "selvmorderisk nationalisme".

Lad os se videoen fra den tyske udenrigsminister Hans-Dietrich Genscher, som bekræftede dette meget tydeligt.

FORTÆLLER: Til gengæld for tysk enhed lovede Vesten at undlade at lade NATO rykke længere mod øst. I Washington afgiver den daværende udenrigsminister vidtrækkende løfter.

HANS DIETRICH GENSCHER: Vi blev enige om, at det ikke er hensigten at udvide NATO's forsvarsområde mod øst. Det gælder i øvrigt ikke kun med hensyn til D.D.R. [Østtyskland], som vi ikke ønsker at indlemme der, men det gælder helt generelt.

[skærmvisning – "1999": Videoen viser udenrigsminister Madeleine Albright og tre udenrigsministre på et podium. Bag dem ses USA's, NATO's og andre flag.]

FORTÆLLER: Et kortvarigt løfte. De første østeuropæiske lande bliver optaget i NATO. Udenrigsminister Madeleine Albright stråler, da hun omfavner sine kolleger fra Polen, Tjekkiet og Ungarn. Et truende greb set fra Moskvas synspunkt. Men de er for svage til at reagere. [slut video]

ZEPP-LAROCHE: Så, man har Dumas, Genscher, Matlock, som alle bekræfter, at disse løfter blev aftalt, og som klart modsiger den officielle erklæring om, at sådanne løfter aldrig blev afgivet, hvilket NATO's generalsekretær, Jens Stoltenberg, altid gentager.

Så sent som i dag rapporterer Spiegel Magazine i Tyskland om et nyligt fremkommet, tidligere hemmeligt, klassificeret dokument i det britiske nationalarkiv, som blev opdaget af den amerikanske politolog Joshua Shiffrinson, om et møde mellem de politiske ansvarlige for udenrigsministerierne i USA, Storbritannien, Frankrig og Tyskland i Bonn den 6. marts 1991. I dokumentet står der, at alle var enige om, at et NATO-

medlemskab for de østeuropæiske lande ville være uacceptabelt. Jürgen Chrobog, repræsentant fra Bonn, citeres: "At en udvidelse af NATO hinsides Elben ville være uacceptabel. Derfor bør Polen og de andre lande ikke tilbydes NATO-medlemskab."

USA's repræsentant på dette møde, Raymond Seitz, var enig i, at de under 2+4-samtalerne havde lovet Sovjetunionen, at NATO ikke ville udvide formelt eller uformelt mod øst.

Spiegel påpeger, at russerne allerede i 1993, længe før Putin, klagede over, at en udvidelse af NATO mod øst ville krænke ånden i 2+4-samtalerne. Det blev ikke skrevet ned, men begge parter handlede i 1990 i god tro, noget, som tilsyneladende er [gået] helt tabt.

Allerede dengang blev den gode tro imidlertid ikke delt af alle. I stedet for et nyt system, der ville yde sikkerhed for alle, hvilket også kunne have omfattet Ruslands optagelse i NATO, startede de neokonservative i USA og deres britiske kolleger "Projektet for et Nyt amerikansk Århundrede", som var et initiativ til at opbygge en unipolær verden. Den irrationelle opstemthed overtog ikke kun markederne, som Alan Greenspan bemærkede på et tidspunkt i 90'erne, men det var euforien over, at det vestlige liberale system havde "vundet" Den kolde Krig, som blev den fortælling, der erstattede den historiske kendsgerning.

Francis Fukuyamas tåbelige og fuldstændig grundløse, forkerte argument om historiens afslutning, som betød, at det liberale demokrati ville brede sig til alle lande på verdensplan, begyndte at lægge et røgslør over de vestlige etablissemeters tankegang. Måden, hvorpå denne unipolære verden skulle oprettes, var imidlertid ikke så smuk. Farverevolutioner – orange, rosa, hvide, gule, arabiske – næsten hele regnbuens spektrum – blev støttet med milliarder af dollars: 5 milliarder dollars til Ukraine alene, til NGO'ere, før 2014, som Victoria Nuland åbenlyst pralede med. Det omfattede støtte

til et kup i Kiev i 2014, som bragte offentligt bekendende nazistiske kræfter i Stepan Banderas tradition til magten; netværk, som var blevet opretholdt af NATO's efterretningstjenester i organisationer som den Anti-Bolsjevikiske Blok af Nationer i efterkrigstiden med henblik på en potentiel konfrontation med Sovjetunionen.

“Så disse efterretningstjenester vidste præcis, hvem der udførte kuppet på Maidan. Det var som en reaktion på den brutale undertrykkelse af den russisktalende befolkning i Ukraine, at folk på Krim ved en folkeafstemning stemte for at de ønskede at tilslutte sig Rusland, så der var ingen tvungen ændring af Krims grænser.”

Naturligvis skulle FN-pagten og folkeretten i denne proces erstattes af en “regelbaseret orden”. Dette skete med omfattende støtte fra Tony Blair, som i 1999 i Chicago argumenterede for humanitære interventionistiske krige, “retten til at beskytte”: at man måtte erklære afslutningen på den Westfalske Fred.

Omstændighederne omkring den 11. september, som Lyndon LaRouche havde advaret om ni måneder før det skete, som en “Reichstagsbrand”, der var ved at ske, hvilket eliminerede en betydelig del af borgerrettighederne i USA og dannede grundlaget for de endeløse krige, begyndende med Afghanistan – den første krig baseret på løgne. Det der fulgte, var Colin Powells løgne over for FN i 2003 om masseødelæggelsesvåben i Irak, efterfulgt af krigene i Libyen med mordet på Gaddafi, forsøget på at vælte Assad-regeringen i Syrien og direkte og indirekte talrige andre militære operationer: Resultatet var millioner af døde og sårede og millioner af flygtninge.

Var alt dette i USA's eller Vestens interesse i almindelighed?

Resultatet var et gigantisk tilbageslag. Putin, som i de første år af sit præsidentembede havde mange beundrere i Vesten, blev i stigende grad upopulær hos arkitekterne af den

unipolære verden, fordi han ikke underkastede sig den "regelbaserede orden". Han begyndte at genrejse Ruslands rolle som en aktør i verden. I 2008 i Georgien og i 2015 i Syrien og nu for nylig ved at kræve, at NATO's ekspansion mod øst ikke blot stoppes, men også tilbageføres til 1997-status, og ved at kræve skriftlige, juridisk bindende garantier fra USA og NATO om, at Ukraine aldrig bliver medlem, at der ikke må være offensive våbensystemer langs den russiske grænse, og at NATO ikke rykker længere mod øst.

Hvis man ser på de sidste 30 års historie, er dette faktisk et ganske beskedent krav. Også i lyset af, at Ukraine ikke opfylder kravene i NATO-traktatens artikel 5 og 10, som general Kujat, den tidligere stabschef for Bundeswehr, korrekt hævder.

I mellemtiden har et andet udslag af modstand mod den "regelbaserede orden" fået en fremtrædende plads. Kina, som havde sin egen plan for en eurasisk landbro, reagerede meget positivt på de programmer, som Schiller Instituttet foreslog for en ny silkevej, men som i første omgang mislykkedes. Det var for økonomisk svagt til at gennemføre disse planer efter den såkaldte "Asien-krise" i 1997, hvor nogle asiatiske landes valutaer blev brutalt spekuleret i sæk af folk som Soros, der på en uge frarøvede landene det, som deres befolkninger havde oparbejdet i årtier.

Kinas reaktion på denne hændelse og de overordnede mål om fattigdomsbekæmpelse i hele verden var præsident Xi Jinpings bekendtgørelse af Den nye Silkevej i 2013 i Kasakhstan. Dette uden sammenligning største infrastrukturprojekt i historien er blevet en omfattende succeshistorie med næsten 150 involverede lande. Men især Kinas fortsatte økonomiske fremgang som lokomotivet i Bælte- og Vej-Initiativet fik fortalene for den unipolære verden og deres finansfolk i City of London, Wall Street og Silicon Valley til i stigende grad at karakterisere Rusland og Kina som "autokratiske", "autoritære" og værre ting.

Disse angreb havde som forventet den følgerkning, der var et mareridt for folk som Zbigniew Brzezinski, Dick Cheney og beslægtede, nemlig at disse to lande – Rusland og Kina – har skabt et partnerskab uden fortilfælde. Den 4. februar, i begyndelsen af de Olympiske Vinterlege i Beijing, underskrev præsident Putin og præsident Xi Jinping et dokument om et omfattende strategisk partnerskab, som ifølge deres egne beskrivelser udgør en model for de fremtidige internationale forbindelser mellem nationer, der vil være baseret på gensidig hensyntagen til den andens interesser inden for det fulde spektrum af økonomiske, politiske, kulturelle og militære områder. [<http://en.kremlin.ru/supplement/5770>]

Denne aftale har formelt sat en stopper for ideen om en unipolær verden. Det er en historisk kendsgerning, der er kommet for at blive, ikke mindst fordi den kombinerer Ruslands marginale militære overlegenhed med den kinesiske økonomis styrke, og i praksis indebærer det, at den slags trusler, som blev fremsat af de to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus, om at USA i tilfælde af en invasion af Ukraine ville forhindre Rusland i at diversificere fra olie og gas og nægte det adgang til avancerede teknologier. Aftalen mellem Kina og Rusland har gjort denne trussel forældet.

Det er nu på tide, at alle klart tænkende og fredselkende mennesker i Vesten genovervejer den strategiske og historiske situation uden fordomme eller ideologiske tilbøjeligheder. Hvis menneskeheden skal have en sikker og lykkelig fremtid, må vi opgive den geopolitiske tankegang i form af konfrontation og erstatte den med en plan for samarbejde mellem alle nationer med henblik på en fælles fremtid for menneskeheden. For det er hvad vi har, på godt og ondt.

Det er på høje tid at erklære NATO for forældet og erstatte det med en international sikkerhedsarkitektur, som garanterer sikkerhedsinteresserne for alle nationer på planeten. I stedet for at behandle det nye omfattende partnerskab mellem Rusland og Kina som en fjendtlig sammenslutning, der skal bekæmpes med

et nyt våbenkapløb, bør Europas, USA's og andre kontinenters nationer signalere, at de er villige til at indgå i en ny "westfalsk" fredsforhandling, som vil være baseret på den andens interesser og alles fælles bedste. Det stod klart for de kræfter, der forhandlede denne traktat fra 1644-1648, at der ikke kunne være nogen vinder i fortsættelsen af Trediveårskrigen, som i virkeligheden var kulminationen på 150 års religionskrig i Europa, hvor en tredjedel af befolkningen og værdierne var blevet ødelagt.

I dag ville det være så meget mere klart for alle parter, at en fortsættelse af konfrontationen, herunder truslen om atomar udryddelse af hele menneskeslægten, ikke vil efterlade nogen som vinder.

En sådan ny Westfalsk Traktat må være baseret på principper, som er i overensstemmelse med naturloven og lovmæssigheden i det fysiske univers. Den skal afspejle skønheden i den menneskelige art, som er den eneste hidtil kendte art, der er udstyret med kreativ fornuft, hvilket adskiller os fra alle dyr og andre former for liv. Naturligvis skal den nye Vestfalske Traktat ligesom den oprindelige Vestfalske Fred omhandle alle specifikke emner som Minsk II-aftalerne og andre territoriale knaster, men også vor tids store udfordringer som f.eks. et globalt sundhedssystem til bekæmpelse af pandemier, afhjælpning af den globale hungersnød af bibelske dimensioner, som [den administrerende direktør for FN's Verdensfødevareprogram] David Beasley taler om, afhjælpning af fattigdom i hele verden og andre anliggender, der vedrører hele menneskehedens fælles bedste.

Den umiddelbare opgave, der ligger foran os, er at organisere alle landes samarbejde med projekter i Bælte- og Vej-initiativet, som allerede er beskrevet meget mere detaljeret i den rapport, vi offentliggjorde i 2014: "Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen", en omfattende plan for udvikling og integration af alle klodens kontinenter. Den skal tage fat på den umiddelbare fare for et systemisk sammenbrud af det

transatlantiske finanssystem, som de Fire Love, der blev udformet af Lyndon LaRouche for mange år siden, er den tilgængelige løsning på. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Og den skal definere de områder, hvor der er brug for et nødvendigt internationalt samarbejde, såsom den hurtigst mulige realisering af en ny økonomisk platform baseret på termonuklear fusionsenergi, for at opnå energi- og råvaresikkerhed for alle nationer. Den skal definere fredeligt samarbejde inden for rumforskning, rumfart og kolonisering af rummet.

Vi er den kreative art, og det er nu det rette tidspunkt i vores historie til at bevise det.

Et sidste punkt. Hvis man sammenligner den Westfalske Freds succes med Versailles-traktatens totale fiasko, som ikke tog hensyn til alle deltagende parters interesser, men blot udgjorde optakten til den næste verdenskrig, så burde det være indlysende, at princippet om alle nationers suverænitet, forenet af et højere mål om én menneskehed, skal opretholdes.

Vi bør derfor vende tilbage til ånden fra Berlinmurens fald, som kunne have været en "menneskehedens stjernestund" (på tysk eine Sternstunde der Menschheit), og potentialet i 2+4-aftalen, som ikke blot var en egentlig fredstraktat, der afsluttede efterkrigstiden og teoretisk set etablerede den tyske suverænitet, men som alle ved, er denne suverænitet som følge af den ovenfor beskrevne udvikling aldrig kommet til udtryk i tyskernes bevidsthed, hvor ordet "suverænitet", i modsætning til Frankrig, hvor suverænisterne er i flertal, ikke engang er kendt af den gennemsnitlige borger i Tyskland. Det skal der også rettes op på og gøres noget ved.

Så lad os vende dette yderst farlige øjeblik til en chance for at skabe en ny æra for menneskeheden. Lad os skabe en ægte "menneskehedens stjernestund", som er den udødelige art værdig, som vi er skabt til at være.

Mange tak.

At skrive et nyt kapitel i menneskehedens historie

Den 17. februar (EIRNS) – “Hvorfor Ukraine? Hvorfor nu?”

Skønt det, der var blevet bekendtgjort som dagen for Ruslands invasion af Ukraine, er kommet og gået, og mens Rusland mobiliserer for at flytte tropper fra sine vestlige grænseregioner og Hviderusland tilbage til deres baser, er den enorme trussel om militær konflikt ikke aftaget. Der lyder fortsat skingre råb fra USA, Storbritannien, NATO og de etablerede medier. Og truslen kan ikke løses ved tiltag på selve den “ukrainske” arena.

Den strategiske krise, der manifesterer sig i det østlige Ukraine, har ikke sin oprindelse i denne region og kan ikke forstås som en hændelse. Den er det lokale udbrud af en uforløst spænding, der er indeholdt i konflikten mellem de fysisk-økonomiske forudsætninger for en voksende og velfungerende menneskehed og det døende, unipolære angloamerikanske geopolitiske system, som ikke tolererer nogen rivaler til sit herredømme.

Selve dette oligarkiske systems eksistens, er truet af Kinas fremgang og Ruslands uafhængighed. Det er truslen mod denne oligarkiske identitet, der er drivkraften bag de konflikter, der i øjeblikket udspiller sig i Ukraine og Taiwan. Det er de bankerotte, hyperinflationære økonomier i det transatlantiske område, som kræver mere end uendelige redningspakker for at bevare deres position. Og det er denne elites anti-menneskelige natur, der kommer til udtryk i den

nulvækstfascisme, som skal gennemtvinges i form af "grønne" forordninger.

Men den fælles aftale af 4. februar mellem Rusland og Kina udtrykker på det skarpeste, at det anglo-amerikanske finansielle nulvækst-imperium er fortid: "I dag gennemgår verden betydningsfulde omvæltninger, og menneskeheden er på vej ind i en ny æra med rivende udvikling og dybtgående transformationer... Der er opstået en tendens til en omfordeling af magten i verden, og det internationale samfund viser en stigende efterspørgsel efter lederskab, der tilstræber en fredelig og gradvis udvikling."

Det såkaldte Vestens "regelbaserede orden", vil blive fremtidens "internationalt lovbaserede orden". Det er slut med at bruge "demokrati" og "menneskerettigheder" som påskud for at blande sig i andre nationers anliggender. Sikkerhed skal antage en global, inkluderende karakter. NATO har overlevet ethvert nyttigt formål, som det havde engang, og det er på tide at "i fællesskab opbygge internationale forbindelser af en ny karakter". Denne relation mellem Rusland og Kina "har ingen begrænsninger", og "der er ingen 'forbudte' samarbejdsområder".

Truslen om krig, en atomkrig, der kan afslutte civilisationen, kan kun overvindes ved globalt at indføre et nyt paradigme for internationale relationer og med en medmenneskelig selvforståelse. De bankerotte anglo-amerikanske eliter, kan ikke længere få lov til at pålægge hele jorden deres dagsorden. Verden – herunder helt klart USA selv! – må frigøres fra menneskehedens dårlighed, for at tage de smukke og inspirerende udfordringer op med at mestre fusionsenergi, at afskaffe fattigdommen på verdensplan inden for et årti, at udvide vores evner i rummet og at revolutionere jordens infrastrukturplatforme.

Faren og løftet i dette øjeblik, hvor paradigmer brydes, er emnet for Schiller Instituttets konference på lørdag: "100

sekunder til midnat på dommedagsuret”: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!”

Udvalgt billede: Cottonbro, Pexels

Schiller Instituttets konference på lørdag: “100 sekunder til midnat”

Den 15. februar (EIRNS) – Mens der vil ske flere skift i det internationale politiske terræn i de næste 72 timer, vil lørdagens konference i Schiller Instituttet, “100 sekunder til midnat på dommedagsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur!” inddrage disse momentane skift af det taktiske landskab. Som grundlæggeren af {Executive Intelligence Review}, Lyndon LaRouche, engang i en anden, men sammenlignelig situation bemærkede: “Verden er gået ind i en overgangsperiode, hvor gamle metoder med hensyn til vurdering og orientering er ubrugelige, og endog modstridende, for den konkrete vurdering af de fleste af de nye fænomener i den strategiske og nationalt-taktiske udvikling. Af denne grund er meget få personer i verden ... intellektuelt oplært til at forstå de processer, som vil være afgørende for udfaldet af nogle af de nærmeste uger og måneder, der ligger umiddelbart foran os.”

Der vil uden tvivl dukke modstridende historier op i de kommende timer og dage – forudsat at der {er} kommende timer og dage – om, hvad der sker eller vil ske i de forskellige forhandlinger, der involverer Tyskland, Frankrig, Ukraine, USA

og Rusland. {EIR} vil forsøge, ikke blot at "formidle nyhederne", men snarere at gribe ind i den aktuelle historie og fremme den, ved hjælp af en metode til statskunst baseret på LaRouches fire love for fysisk økonomi, som undertiden kort og godt kaldes " modsætningernes sammenfald ". Denne metode til politisk beslutningstagning, som LaRouche og Helga Zepp-LaRouche forfægter, ses i strategiske løsningsforslag som "Operation Ibn Sina", der for nylig blev præsenteret i det netop udsendte fælles forum mellem Schiller Instituttet og Russian International Affairs Council (RIAC), "Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning". <https://schillerinstitut.dk/si/2022/02/faelles-video-konference-raadet-for-internationale-anliggender-i-rusland-og-schiller-instituttet-torsdag-den-10-februar-kl-14/>

Metoden indebærer, at man tager udgangspunkt i verdens behov som helhed – fødevarer, rent vand, sanitet, boliger, sundhedspleje og uddannelse – og udtænker nationale politikker og praksis, der resulterer i en vellykket skabelse af en teknologisk avanceret global platform, som kommer flest mulige verdensborgere til gode, hvilket øger planetens potentielle relative befolkningstæthed.

Krig, især forebyggende krig, der blev fordømt ved Nürnberg-processerne som en forbrydelse mod menneskeheden, er i modstrid med menneskeheden og dens efterkommeres generelle velfærd. Uanset oprindelsen, bør den rovdyragtige opfattelse, at "det grundlæggende organisationsprincip i samfundet er krig", ikke på noget tidspunkt få lov til at blive "organisationsprincippet" for USA's udenrigspolitik. Et britisk domineret USA, en uacceptabel omstændighed, som eftertrykkeligt har været fremherskende siden Sovjetunionens sammenbrud i 1991, må erstattes af et borgerskab, der genetablerer denne nations sande identitet, ved at tilstræbe et samarbejde med Rusland, Kina, Indien og andre nationer, baseret på Den amerikanske Frihedskrigs oprindelige regeringsdokumenter, herunder Hamiltons Fire betænkninger om

Økonomi, som Lyndon LaRouche har fremført i sit forslag om de Fire Love.

Den tidligere franske minister Roland Dumas, som var en central figur i forhandlingerne mellem NATO og Sovjetunionen efter 1989, har i sit seneste Les Crises-interview, som kan ses på Youtube, ikke efterladt nogen tvivl om, at han, James Baker og andre vestlige repræsentanter faktisk havde lovet Rusland, at NATO ikke ville udvides mod øst:

“I realiteten indså vi – Gorbatsjov, præsident Mitterrand og jeg selv, på det tidspunkt – at der ikke var nogen fredsaftale, der kunne afslutte krigen med Tyskland, og at det derfor var nødvendigt at gøre en ende på denne ustabile situation. Det er grunden til, at vi sammen med min ven Hans-Dietrich Genscher, den tyske udenrigsminister, udarbejdede en plan for at indlede forhandlinger om alle de mangler der var, eftersom der ikke var indgået nogen fredstraktat... Vi havde møder i London, møder i Paris og til sidst i Moskva for at få den sidste del af den globale aftale på plads i nærværelse af Gorbatsjov...” Hvad angår den senere diskussion om disponeringen af NATO-styrkerne efter en tilbagetrækning af Warszawa-pagten fra Centraleuropa, berettede Dumas: “Udenrigsministeren (Shevernadze) tog ordet og sagde: “Vi, den russiske delegation, ønsker at vide, hvad der vil ske med NATO’s oprustning som en del af nedrustningen.” Dumas sagde, at den russiske delegation fremsatte to krav. For det første, at monumenterne for de sovjetiske soldater, der kæmpede mod fascismen under Anden Verdenskrig, skal bevares og respekteres. “For det andet, at tropper fra både Warszawa-pagten og NATO forpligter sig til, at der ikke vil ske bevægelse af NATO-tropper ind i de områder af Warszawa-pagten, der var ved at blive afvæbnet... Gorbatsjov talte, Sjevardnadze talte, jeg talte. Og jeg fremsatte idéen om, at [NATO’s militære] styrker ikke må bevæge sig ind i tidligere militariserede områder.” Dumas erklærede, at amerikanerne og tyskerne var enige i dette. “Før [den tyske udenrigsminister]

Genscher døde, spurgte jeg ham, om han huskede denne diskussion. Han svarede; 'perfekt'."

På topmødet på Malta den 3. december 1989, mindre end en måned efter Berlinmurens fald, havde Bush og Gorbatsjov "erklæret Den kolde Krigs ophør". Der skulle ikke ske nogen udvidelse mod øst. Altså, NATO blev udvidet fra 15 nationer i 1989 til 30 nationer, og i strid med dette tidligere løfte forsøger at gøre Ukraine til nr. 31, klar ved den russiske grænse, hvor muligheden for en strategisk fejlvurdering, der fører til total krig, er større end på noget tidspunkt siden – og måske inklusive – Cuba-krisen i 1962.

Formålet med tidsskriftet {Executive Intelligence Review} og den særlige metode, som LaRouche skabte, for at oplyse om den vurderende proces for indsamling af efterretninger, som han ønskede af sine medarbejdere, er at tilskynde til at alle "selvindlysende" antagelser, der styrer borgerens "daglige" tænkning, fjernes og erstattes af en metode til at formulere den nødvendige politik, programmer og samarbejde for at sikre alles varige overlevelse og velstand. Dette er essensen af en fornuftig økonomisk politik, og derfor også en fornuftig sikkerhedspolitik. At diskutere denne metode og foreslå en sådan ny sikkerhedsarkitektur er formålet med lørdagens konference, som alle tilhængere af sandheden bør deltage i.

Indsat billede: Khwanchai Phantong, Pexels

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale: Den humanitære**

krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning: Rådet for internationale anliggender i Rusland og Schiller Instituttets videokonference

Den 10. februar 2022 – Goddag Harley; goddag Andrey.

Jeg har en lidt anderledes opfattelse: Jeg mener, at uanset hvem der er ansvarlig for gennemførelsen af sanktionerne rettet mod Afghanistan og for indefrysningen af afghanske aktiver i USA og i Europa efter Talebans magtovertagelse i august, også bærer ansvaret for følgende: Ifølge den tyske UNICEF-chef, Christian Schneider, er 1 million børn under fem år akut underernærede i Afghanistan, og deres tilstand er af en sådan beskaffenhed, at de i Tyskland ville skulle behandles på en intensivafdeling, hvilket betyder, at de under de nuværende omstændigheder sandsynligvis vil dø. Ifølge FN befinder 8,7 millioner mennesker sig i en fremskreden tilstand af sult; 24,4 millioner eller 55 % af befolkningen befinder sig i en nødsituation, hvilket betyder, at de mangler alle de basale livsforholdigheder, mens 98 % ikke har nok at spise. Flere og flere familier sælger nogle af deres børn i håb om, at de andre vil overleve, og folk sælger deres organer.

Også massemedierne i USA og Europa har efter en kortvarig medieomtale i august og begyndelsen af september, næsten intet rapporteret om denne værste humanitære krisesituation på kloden. Lederne af de NATO-lande, som trak sig så hastigt

tilbage fra Afghanistan i august, vidste naturligvis, at 80 % af landets budget kom fra bistand fra donorlandene, og at kombinationen af annulleringen af disse midler, indefrysning af afghansk kapital og sanktionerne ville kvæle Afghanistans økonomi fra den ene dag til den anden.

Efter seks måneders tragedie og utallige forgæves appeller, bortset fra et par små indrømmelser for nylig, må man spørge sig selv, hvad hensigten med denne politik er? Argumentet om at Taleban først skal anerkende kvindernes rettigheder osv. synes at være absurd, når disse kvinder og deres børn er døde. Er det hensigten at sabotere Talebans evne til at opretholde en fungerende stat i et sådant omfang, at oppositionen, herunder ISIS, al-Qaeda, narkotikasmuglere, krigsherrer osv. får herredømmet?

Konsekvensen ville være en ny og blodig borgerkrig, et helvede, hvor civilbefolkningen – mellem sult, frostgrader, COVID, epidemier, osv. som polio, mæslinger, dengue-feber og diarré – vil blive knust, og millioner af flygtninge vil forsøge at søge sikkerhed i nabolandene og i Europa. Det ville være en fortsættelse af det britiske imperiums store spil af Bernard Lewis og Zbigniew Brzezinski, som har til formål at sikre den geopolitiske destabilisering af Rusland og Kina, og at forhindre den økonomiske integration af Eurasien gennem Bælte- og Vej-Initiativet ved hjælp af de gamle virkemidler som terrorisme, opiumskrige og etniske konflikter. Hvis denne politik "lykkes", vil den blot være endnu et element i den store afsluttende akt i menneskehedens tragedie, som udspiller sig på verdenshistoriens scene, mellem Vestens modstandere og Rusland og Kina, og som nu har nået et punkt, der beskrives af {Bulletin of the Atomic Scientists} som 100 sekunder før midnat på dommedags-uret.

Der findes et modtræk til at redde Afghanistan, som jeg har kaldt "Operation Ibn Sina". Ibn Sina, som levede for ca. 1.000 år siden, var en af de største læger i verdenshistorien, hvis {Canon of Medicine} forblev en delvis reference indtil det 18.

århundrede. Ibn Sina blev født i det nuværende Usbekistan; hans far stammede fra Balkh i Afghanistan. I tider med coronapandemien er det yderst vigtigt at huske, at det var ham, der bl.a. erkendte karantænenes enorme betydning for bekæmpelsen af epidemier. Ud over at være et fremragende renæssancemenneske kan han udgøre en symbolsk figur for redningen af Afghanistan.

Operation Ibn Sina kan skabe en forandring til det bedre på to måder. For det første kan den blive et synonym for internationalt samarbejde om at opbygge et moderne sundhedsvæsen og tilvejebringelse af mad til det afghanske folk. Hvis alle nabolande, såvel som USA og de europæiske nationer, der kæmpede i Afghanistan i 20 år som en del af NATO, og som derfor har en himmelråbende moralsk forpligtelse, hjælper befolkningen ud af denne ufortjente akutte nød og samarbejder om et lynprogram for bistandshjælp, kan det værste stadig afværges.

Ud over det humanitære aspekt vil Operation Ibn Sina også have en militærstrategisk dimension. Hvis Rusland, Kina, USA og Indien, de fire nationer med den største militære og økonomiske betydning eller befolkningsstørrelse, kunne samarbejde, kunne det udvikle sig til en tillidsskabende foranstaltning til løsning af de store strategiske konflikter. Afghanistan er i modsætning til Ukraine eller Taiwan, der har strategisk betydning, ikke en af Ruslands og Kinas kerneinteresser. Det ligger mange tusinde kilometer væk fra USA, mens Indien på den anden side har en central interesse i stabiliteten i egne geografiske omgivelser. Samarbejdet mellem disse fire magter, foruden mobiliseringen af andre eksisterende formater, såsom "Troika-plus", SCO og OIC [Organisationen for islamisk Samarbejde], med det formål at redde Afghanistan, kan være et skridt i retning af det nye paradigme i internationale relationer, uden hvilket det ikke vil være muligt at sikre menneskehedens fortsatte overlevelse.

Der er intet sted på denne jord – og det omfatter det strategisk eksplosive potentiale i de destabiliserende

operationer omkring Ukraine og Taiwan – hvor menneskehedens moralske egnethed til at overleve, afprøves hårdere end i Afghanistan. Det er ikke vores sikkerhed, som vi skal forsvare i Hindu Kush, som den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck havde hævdet den 11. marts 2004 for at motivere Tysklands deltagelse i krigen i Afghanistan, men det er vores medmenneskelighed.

Militære strateger, opfordres til at tage højde for et måske ukendt domæne for strategisk tænkning: Befolkningens moralske habitus – både deres egen befolkning og deres modstanders. Da den Franske Revolution mislykkedes på grund af den jakobinske terror, konstaterede Friedrich Schiller, at “et stort øjeblik havde fundet et lille folk”, at selv om den objektive mulighed var til stede, var den subjektive moralske kapacitet utilstrækkelig. Han skrev derefter {De æstetiske Breve} i den overbevisning, at fra nu af ville enhver forbedring på det politiske område, udelukkende være mulig gennem en forædling af den enkeltes karakter. Han mente, at “uddannelsen af evnen for ‘{Empfindungsvermögen}’, empati, er tidens mest presserende behov”, fordi det “vækker forbedringen af forståelsen”.

Ud fra dette perspektiv er overvindelsen af den “fordærvede ligegyldighed” hos dele af befolkningen, som gør dem lige så ufølsomme over for andre folks lidelser som for virkningerne af deres geopolitisk motiverede dæmonisering af den formodede fjende, en strategisk faktor af højeste betydning. “Operation Ibn Sina” bør derfor blive det flag, under hvilket alle kræfter, der ønsker at redde det afghanske folk, samles, af barmhjertighed, agapē, som ønsker at skabe et nyt paradigme i de strategiske relationer, som middel til endelig at overvinde truslen om krig, og som ønsker at forsvare vores arts menneskelighed.

Videokonference på treårsdagen for Lyndon LaRouches død: Hvorfor verden har brug for LaRouches opdagelsesmetode, Lørdag den 12. februar kl. 20

Lyndon LaRouches revolutionære ideer om fysisk økonomi, ideen om de nødvendige konstante opjusteringer af den verdensøkonomiske platform, er baseret på den universelle nødvendighed af kreative opdagelser. Man kan nærme sig denne idé ved at se på LaRouches arbejde med at fremme idéerne fra især tre videnskabsmænd: Leibniz, Bernard Riemann og Vladimir Vernadskij. Anvendelserne af LaRouches arbejde blev til idéen om udviklingskorridoren i 1980'erne, og er det aktive program, der nu er kendt som "Operation Ibn Sina", som i høj grad er en del af Schiller Instituttets Komité for Modsætningers Sammenfald.

Blandt talerne vil være Harley Schlanger og medlemmer af LaRouche-organisationen.

(Komitéen blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche, den tidligere amerikanske chefmilitærlæge i USA Joycelyn Elders, da COVID-pandemien brød ud, og der var behov for et moderne globalt sundhedssystem. Denne omfattende platform kræver, at der skabes 1,5 milliarder produktive arbejdspladser for at skaffe vand, elektricitet og anden infrastruktur til at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på planeten.)

Zepp-LaRouche: Den unipolære verden er forbi; vi har brug for en ny model for internationale relationer

Den 9. februar (EIRNS) – “Verden befinder sig i øjeblikket i en utrolig farlig situation, med en kold krig, der truer med at blive til en varm krig hvert øjeblik”, udtalte Helga Zepp-LaRouche i et interview i Pakistans PTV Worlds “Views on News”, der blev sendt i dag. [<https://youtu.be/px4Qp0cU824>] Vi er de legendariske 100 sekunder fra midnat til en atomkatastrofe, en krigsfare, der udspiller sig omkring de ekstreme spændinger omkring Ukraine. Storbritannien og USA lægger massivt pres på Europa for fuldt ud at få det til at tilslutte sig, for at tvinge Rusland ind i et strategisk hjørne og iværksætte den brændte jords økonomiske sanktioner og angreb på landet. Men i øjeblikket er Europa ikke helt med på ideen – hvilket kan ses på den tyske kansler Olaf Scholz’ tur til Washington og især den franske præsident Emmanuel Macrons seks timers diskussion i Moskva med den russiske præsident Putin. De er i stigende grad klar over, at den nuværende konfrontationspolitik, der er drevet af sammenbruddet i det transatlantiske finanssystem, ikke kan fortsætte, ellers vil det lykkes dem at sprænge hele verden i luften.

Men vi er også vidne til begyndelsen af en gigantisk international politisk og økonomisk omlægning. “Jeg mener ikke, at vi skal undervurdere det utroligt vigtige historiske møde, som fandt sted mellem den kinesiske præsident Xi Jinping og den russiske præsident Vladimir Putin under OL, hvor de

indgik et nyt strategisk partnerskab, som er en ny model for internationale relationer”, udtalte Zepp-LaRouche. Dette afspejler, at den unipolære verden er fortid, og at lande rundt om i verden – fra Pakistan til Argentina til Ungarn – reagerer på denne nye virkelighed. “Det tager politikere og medierne et stykke tid, før denne virkelighed indfinder sig”, bemærkede Zepp-LaRouche.

“Europæerne er lige nu helt og aldeles skræmte over muligheden for, at Ukraine-krisen kan komme ud af kontrol,” erklærede Zepp-LaRouche, “og de forsøger at bringe en ny model på banen. Men jeg tror, at der er brug for noget andet. Vi befinder os lige nu ved et brydningspunkt i den samlede historie, og vi har brug for en ny model for internationale relationer, hvor tænkning i geopolitik, i blokke, i krige af den ene mod den anden inden for et nulsumsspil – dette må overvindes.”

Der skal skabes en ny international sikkerhedsarkitektur, baseret på alle nationers universelle økonomiske udvikling, selv om vi står på tærsklen til en frygtelig eksistentiel fare. “Vi må indgyde folk håb om, at det kan lade sig gøre”, sagde Zepp-LaRouche i dag til et møde med medarbejdere fra Schiller Instituttet. Især amerikanerne skal sikre sig, at USA sammen med Rusland og Kina samarbejder om konstruktive løsninger på verdens problemer.

Schiller Instituttets og Rådet for internationale Anliggender i Ruslands (RIAC) fælles seminar den 10. februar om “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning” er et sådant presserende forum. (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/02/07/seminar-the-humanitarian-crisis-in-afghanistan-toward-a-long-term-solution/>)

En dialog 100 sekunder før midnat

Den 8. februar (EIRNS) – Vi begynder med at give en kort beskrivelse, som ellers ikke er tilgængelig for amerikanerne, af, hvad der foregik under de seks timers diskussioner, der fandt sted for flere dage siden mellem præsident Vladimir Putin fra Rusland og Emmanuel Macron fra Frankrig. Det skal påpeges, at præsident Joe Biden samtidig med disse drøftelser mødtes med forbundskansler Olaf Scholz fra Tyskland. Før deres respektive møder med USA og Rusland havde Scholz og Macron talt i telefon, og de talte også i telefon umiddelbart efter afslutningen af disse møder. Macron tog derefter til Ukraine for at mødes med præsident Zelensky, og han skulle vende tilbage til Tyskland for at rådføre sig med forbundskansler Scholz efter dette møde.

Præsident Putin: “Jeg er præsidenten dybt taknemmelig for at drøfte disse spørgsmål i Moskva i dag. Jeg mener, at disse sikkerhedsspørgsmål ikke kun vedrører Rusland, men også Europa og verden som helhed.

“Se, vores forslag omfatter ikke kun NATO’s udvidelse, som vi er imod, men også et andet punkt: at der ikke skal opstilles offensive systemer nær vores grænser. Hvis alle ønsker fred, ro, velvære og tillid, hvad er så dårligt ved ikke at opstille offensive våben nær vores grænser? Er der nogen der kan fortælle mig, hvad der er forkert ved dette?

“Hvis NATO er en fredelig organisation, hvad er der så galt i at bringe dens infrastruktur tilbage til niveauet i 1997, da NATO-Rusland-aftalen blev underskrevet? Det ville skabe betingelser for at opbygge tillid og sikkerhed. Er det dårligt?

“Vi kan lade løftet om “åbne døre” være, selv om spørgsmålet

fortsat er på dagsordenen. Det er en nøgleprioritet for os, og jeg har forklaret hvorfor. Vi talte om det i seks timer.

“I morgen flyver præsident Macron til Kiev. Vi er blevet enige om, at han i det mindste vil fremlægge sin handlingsplan vedrørende dette. Jeg er ham dybt taknemmelig for, at han giver dette så meget opmærksomhed, og at han forsøger at finde en løsning på dette spørgsmål af stor betydning for os alle sammen.”

Præsident Macron:... “Jeg mener, at det først og fremmest er Frankrigs ansvar at have det stærkest mulige forhold til Rusland. Vi er to store europæiske nationer og vigtige verdensmagter. Vi er to permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd.

“Bilaterale forbindelser er af stor betydning for os, først og fremmest for at få dem til at udvikle sig og for at træffe fælles beslutninger om akutte internationale spørgsmål. Vi forsøger at gøre det i forbindelse med det iranske spørgsmål og tilstræber at finde et kontaktpunkt i Libyen og lignende anliggender. Vi har uenigheder, men vi finder stadig kompromiser. Det er indlysende for mig.

“For det andet tror jeg, at præsident Putin og jeg er enige om, at Rusland er et europæisk land. De, der kan se Europa, bør kunne arbejde sammen med Rusland og finde måder at opbygge fremtiden i Europa og med europæere. Er det let? Nej, men Europa blev også skabt gennem vanskelige initiativer, der havde umiddelbare virkninger. Så ja, vi har vanskeligheder, men vi må ikke give op.

“Endelig er dette Frankrigs mission, det er Frankrigs rolle. I disse seks måneder har vi formandskabet i Den Europæiske Union. Vores rolle er at gøre EU’s stemme hørt og tage hensyn til en række komplekse omstændigheder i kommunikationen med naboer som Rusland, der spiller en afgørende rolle for vores sikkerhed, og også at lytte til alle europæere. Det har jeg

gjort i de seneste dage. Når jeg er her, forsøger jeg at være den person, der kan bidrage til at finde den rette vej.

“Jeg har en simpel overbevisning. Kan vi øge vores kollektive evne til at skabe fred uden vores kontakter med Rusland? Nej, det kan vi ikke. Hvem overlader vi denne rolle til? Til andre.

“Vi har uoverensstemmelser. Det er vi klar over. Nogle gange lykkes det os ikke at komme videre, og det er resultatet af sådanne uoverensstemmelser. Men vi forsøger at finde kompromiser. Jeg anser det for at være mit ansvar. Vores opgave er at sørge for, at disse kompromiser beskytter vores partners og allieredes interesser. Derfor skal vi i de kommende dage og uger påbegynde dette vanskelige arbejde, træffe nye beslutninger for at beskytte disse garantier, samtidig med at vi stadig beskytter vores grundlæggende principper og vores naboskabsforbindelser, for vores geografi vil ikke ændre sig. Det er derfor, vi fortsætter.”

Der har været seriøse forhandlinger og diplomati i gang med en daglig dialog mellem statsoverhovederne fra Tyskland, Frankrig, Rusland og USA samt Ukraine, ikke kun for at forhindre et potentielt udbrud af krig, tilsigtet eller utilsigtet, men også, med Macrons ord, for “i fællesskab at vise vilje til at arbejde på sikkerhedsgarantier og opbygge en ny sikkerheds- og stabilitetsorden i Europa.” Denne kendsgerning er blevet fortrængt fra de amerikanske og europæiske borgeres bevidsthed til fordel for mediernes sidespring, der af den russiske talsmand Maria Zhakarova rammende nok er blevet karakteriseret som “psykedeliske fobier”.

I den forbindelse blev “The Ned Price Experience” endnu en gang mandag kaldt frem af reporter Matt Lee, denne gang støttet af en kollega. Udenrigsministeriets talsmand, Ned Price, forsøgte at forfalske sin udveksling i sidste uge med reporter Lee, som blot havde spurgt Price om beviser, der kunne underbygge hans “af udenrigsministeriet godkendte”

påstand om, at Rusland havde fremstillet en "false flag"-video, der skildrer et angreb fra Ukraine på Rusland, herunder ved hjælp af "kriseaktører" a la Alex Jones. I mandagens udveksling, hvor Price igen nægtede at fremlægge nogen som helst beviser, spurgte Lee igen: "Har du noget mere, som du kan sige for at underbygge din påstand – end du havde at sige i sidste uge? Det er det hele."

Price: "Ud over det vi fortalte dig i sidste uge ... i ganske detaljerede vendinger om de russiske planer ... Vi har ikke yderligere at tilføje om det." Anden reporter: "Så du siger, at beviset på at du har ret er, at der faktisk ikke vil ske noget? Er det det du siger? ... fordi I ved at bringe dette ud vil have forhindret russerne i at gøre det, korrekt?"

Mens praksis omkring udenrigsministeriets snak (StateSpeak) tidligere har været genstand for satire, gennem årtier af forfattere som Joseph Heller og Kurt Vonnegut, er Ned Price og andre reaktioner på Ukraine nu mere som dialogen i "Venter på Godot" – selvsikker uigennemsigthed, uimodtagelig for fornuft, men internt samstemmende og derfor "indlysende" for taleren alene. Uanset NATO's indvendinger mod virkeligheden understreger sidste uges aftale mellem Rusland og Kina imidlertid en realitet, som Lyndon LaRouche for præcis 40 år siden udførligt diskuterede i sit "et 50-årigt udviklingsprogram for Stillehavsområdet": Tyngdepunktet for den menneskelige civilisation har flyttet sig til Afrika, Asien og det indiske subkontinent, hvor mere end fem milliarder af de næsten otte milliarder mennesker på planeten bor.

NATO's anstrengte diskussioner om "indflydelsessfærer" i forhold til Kina og Rusland svarer til at bruge Ptolemæus' miskrediterede epicyklusser til at tegne mere og mere udførlige "revisioner" af en "gammel, gal, døende imperial verden", som er ved at blive endegyldigt overgået gennem investeringer i avancerede energiformer, rumfart og produktionssystemer anvendt på minedrift, industri og

landbrug, hvilket skaber en helt ny verdensplatform – og de mennesker, som vil producere og drage fordel af denne omstilling. De, der ikke har til hensigt at gå glip af Jordens næste halvtreds års fremskridt, “gør det klart med fødderne”, hvilken side af fremtiden de har til hensigt at være på.

Udenrigsministeriets uheldige gestikulationen, som bør latterliggøres, skal også tages alvorligt; den tjener til at skjule den faktiske udenrigspolitiske praksis af USA, dets “Jago-lignende” kontrollant Storbritannien og andre lige så skyldige deltagere i den igangværende sultedød og fordærvede ligegyldighed i Afghanistan og Yemen, som de mest iøjnefaldende, samt i brugen af sanktioner mod sårbare stater i hele verden. Opmærksomheden blev henledt på dette ved mandagens møde i FN’s Sikkerhedsråd under den åbne debat om “Generelle spørgsmål vedrørende sanktioner: forebyggelse af deres humanitære og utilsigtede konsekvenser”. I modsætning til Cambodja, 1975-79, kan verden ikke lade som om den ikke ved, hvad der foregår i landet.

USA kan ikke lade som om det ikke er ansvarligt. De enkelte borgere, der er bevæbnet med sociale medier og andre former for kommunikation, kan ikke påstå, at de er magtesløse eller stumme i forhold til at stoppe en af de grusomste former for mord, udsultning. Dantes grev Ugolino kunne i det mindste hævde, at han spiste sine børn som følge af ekstrem sult. I dag er vi som grev Ugolino med hensyn til vores forbrug af måske en million eller flere børns liv i Afghanistan, enten fordi vi forsvare den folkemorderiske politik, der nu er i gang, eller fordi vi ikke formår at ændre den.

Det russiske råd for internationale Anliggender (RIAC) og Schiller Instituttet (SI) indkalder torsdag den 10. februar, 2022, kl. 14 dansk tid, til et seminar om emnet “Den humanitære krise i Afghanistan: På vej til en langsigtet løsning”. Vær med og hjælp med at gennemføre instituttets Operation Ibn Sina, ikke kun for at redde Afghanistan, men for på den måde at redde den transatlantiske civilisations sjæl.

Rusland og Kina udsender en fælles erklæring om en "ny æra" for udvikling

Den 4. februar (EIRNS)- I anledning af åbningen af de XXIV (24) olympiske vinterlege i Kina i dag, deltog præsident Xi Jinping og præsident Vladimir Putin i åbningsceremonien, afholdt omfattende drøftelser, offentliggjorde 15 økonomiske og politiske aftaler og udsendte en "fælles erklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om de internationale forbindelser, der går ind i en ny æra og den globale, bæredygtige udvikling". Læs dokumentet her.

Det 16 sider lange dokument indledes med en vurdering af verdenssituationen – kriser og potentialer – og fortsætter derefter med en gennemgang af fire områder af strategisk betydning med specifikke oplysninger. Erklæringen er en opfordring til lederskab, til at handle for menneskeheden, ikke en opfordring til at "tage parti" i dødsensfarlige geopolitiske spil. Det er først og fremmest baseret på et engagement i økonomisk fremgang, som grundlag for sikkerhed.

Det sted, hvor der er et akut behov for en øjeblikkelig, koordineret indsats fra verdens side, er Afghanistan. Dødstallet stiger time for time blandt børnene på grund af underernæring, kulde og sygdom, som alt sammen kan forebygges. Den 2. februar gjorde den afghanske ambassadør i Indien, Farid Mamunzay, opmærksom på, at mange nationer har "vendt Afghanistan ryggen" på et tidspunkt, hvor behovet er så desperat. Derudover fremhævede han Indien med stor anerkendelse, for at have sendt seks tons medicin og andre

forsyninger og nye midler, samt for den indiske donation af hvede, som vil blive transporteret med lastbiler gennem Pakistan til Afghanistan fra den 10. til 12. februar. Hele 50.000 tons skulle blive leveret inden for en måned. Der kommer andre individuelle donationer ind, men der mangler udbygning og mobilisering.

Desuden er der et grundlæggende krav til USA og Europa om at frigøre den afghanske regerings 9,5 milliarder dollars i midler, - som de uretmæssigt har indefrosset, - så landet kan fungere. I går blev der i det amerikanske Repræsentanternes Hus, stillet et ændringsforslag om dette emne, men det blev ikke vedtaget. Som Schiller Instituttet tweetede på det tidspunkt, hvor ændringsforslaget blev behandlet: "Gør ikke med Afghanistan, hvad det Britiske Imperium gjorde med irerne, idet det lod dem sulte eller emigrere! BREAKING: Progressive [i Kongressen] vil fremtvinge afstemning om Bidens politik, om vilkårligt at udsulte Afghanistan til døde. MEN: Repræsentanternes Hus stemte det ned! Skam jer!"

I Kina-Rusland-dokumentets indledende afsnit noteres det – uden at nævne navne – at der er nationer og personer, der "anvender ensidige fremgangsmåder til at løse internationale problemer og griber til magt; de griber ind i andre staters interne anliggender, krænker deres rettigheder og interesser og fremkalder modsætninger, forskelle og konfrontationer, hvilket hæmmer menneskehedens udvikling og fremskridt..."

Det første af de fire områder, der drøftes indgående i erklæringen, er, at "demokrati er en universel menneskelig værdi og ikke et privilegium for et begrænset antal stater..." Det er forkert, at "visse stater" forsøger at påtvinge "deres egne 'demokratiske standarder' på andre lande" og handler for at "etablere blokke", der går imod ægte demokrati.

For det andet er "udvikling den vigtigste drivkraft, for at sikre nationernes velstand" og dermed sikkerhed. "Det er afgørende at styrke partnerskab forbindelserne" for at fremme

udviklingen. Kina og Rusland forpligter sig til yderligere samarbejde mellem Bælte- og Vej-Initiativet og EAEU (Eurasisk Økonomisk Union). Rusland vil deltage i "gruppen af venner af det globale udviklingssamarbejde (foreslået af Kina) under FN's ledelse".

For det tredje indeholder det længste afsnit, som omhandler "alvorlige internationale sikkerhedsudfordringer", den eftertrykkelige erklæring, at "De to parter (den betegnelse, der i erklæringen anvendes for Rusland og Kina) er imod, yderligere udvidelse af NATO og opfordrer den Nordatlantiske Alliance, til at opgive sine ideologiserende koldkrigs tilgange...". Desuden: "Den kinesiske side har sympati for, og støtter de forslag, som Den Russiske Føderation har fremsat, om at skabe langsigtede, juridisk bindende sikkerhedsgarantier i Europa." De to parter "er også imod dannelsen af lukkede blokstrukturer og modsatrettede lejre i Asien-Stillehavsområdet ..." Og: "Den russiske side bekræfter på ny sin støtte til princippet om ét Kina, og stadfæster, at Taiwan er en uomstøtelig del af Kina, og er imod enhver form for uafhængighed af Taiwan."

Det fjerde afsnit identificerer FN som havende en "central koordinerende rolle i internationale anliggender" og opfordrer til samarbejde, ikke konfrontation mellem verdensmagterne. G20, BRICS, APEC, ASEAN og WTO (der skal "reformeres") diskuteres indgående. De to parter "går ind for en udvidet anvendelse af SCO's regionale struktur for antiterrorisme ". Den nylige "fælles erklæring fra lederne af de fem atomvåben stater om forebyggelse af atomkrig og undgåelse af våbenkapløb" bekræftes, og der drøftes skridt til nedtrapning af atomvåben og risici.

Dette er kun udvalgte punkter i den fælles erklæring, men betydningen er tydelig. Dette er et velkomment initiativ, der sætter den farlige geopolitik, der er i spil i forbindelse med Ukraine, i skarp kontrast til USA's, UK's og NATO's planer og deres fordærvede, forsætlige passivitet, som dræber mennesker

i Afghanistan.

Schiller Instituttets rolle, som en aktiv platform, for at få sandheden frem og fremme dialogen om de nødvendige politikker er afgørende. En international konference er planlagt til senere i denne måned.

Fornemmelsen af, hvad der kan gøres, var indeholdt i en erklæring, som blev udsendt i dag af senator kandidaten for New York, Diane Sare, på førstedagen af gademøder den 5. februar i New York City og flere dusin andre byer rundt om i landet, for at protestere mod krigshandlingerne fra Washington/UK/NATO. Sare skrev: "Lyndon LaRouches enke og grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, har fremlagt et alternativ til denne vej mod udslettelse, og omdrejningspunktet er det afghanske folks skæbne, som i øjeblikket er dømt til en pinefuld død af sult og sygdom, på grund af sanktioner og USA's og de europæiske bankers beslutning om, at indefryse deres midler i kølvandet på USA's pludselige exit. Lige nu sulter over 7 millioner børn, hvoraf en million er tæt på at dø.

"USA, Rusland og Kina kunne i fællesskab stå i spidsen for en indsats, der involverer de omkringliggende nationer, ikke blot for at levere den desperat, fornødne humanitære bistand, men også for at opbygge et fuldt funktionsdygtigt, moderne sundhedssystem i dette krigshærgede land. Dette ville kræve en ny infrastruktur til at levere vand og elektricitet, samt moderne transportsystemer. Taliban skal naturligvis være i centrum for forhandlingerne, men de har allerede indledt forhandlinger med mange af disse nationer og har intet at vinde ved at lade deres folk lide.

"Dette initiativ, som Zepp-LaRouche kalder "Operation Ibn Sina (Avicenna)", efter den geniale islamiske lærde og læge, der blev født i denne region for over 1200 år siden, er en mulighed for at opbygge tillid mellem stormagterne, der nu er faretruende tæt på krig, og samtidig forhindre den forestående

sultedød for så mange som 23 millioner mennesker.

Ved at tilslutte sig "Operation Ibn Sina", kan USA afværge en atomkrig og redde millioner af menneskers liv i Afghanistan. Der er et presserende behov for handling nu. Som digtere har forstået bedre end politikere, dikterer den universelle lov, at disse sultende børns skæbne sandsynligvis bliver din egen, hurtigere end du måske kan forestille dig."

Udvalgt billede: Irina Iriser

Putin redefinerer krigsskuepladsen: Det skyldes økonomien!

Den 2. februar (EIRNS) – Den 17. december 2021 fremlagde Rusland offentligt to traktatudkast til hurtig vedtagelse – et med USA og et med NATO – som omhandler Ruslands eksistentielle betænkeligheder, med hensyn til Ruslands eksistentielle sikkerhed i forbindelse med NATO's ubønhørlige ekspansion mod øst, og placeringen af truende våbensystemer ved landets grænser. Rusland krævede omgående skriftlige svar på deres indtrængende forslag til at bremse det stormløb mod krig, der udgår fra Vesten. (https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1790809/)

Den 26. januar fremlagde USA og NATO fortrolige, skriftlige svar til Rusland. Men den 1. februar udtalte den russiske præsident Vladimir Putin på en pressekonference: "Lad mig understrege, at vi nøje analyserer de skriftlige svar, som vi modtog fra USA og NATO den 26. januar. Det står dog allerede klart ... at de grundlæggende, russiske betænkeligheder, blev

ignoreret.”

Putin satte dernæst tingene på spidsen: Han fortalte pressen, at USA og NATO i virkeligheden ikke var bekymret for Ukraines sikkerhed, men brugte dette anliggende som en slags bjørnefælde, som en undskyldning for at indlede en total økonomisk krigsførelse mod Rusland for at ødelægge dets økonomi og forhindre landets industrialisering”. Hovedopgaven er at hæmme Ruslands udvikling... Ukraine tjener blot som et middel til at nå dette mål ... ved at trække os ind i en slags væbnet konflikt.”

Dagen efter meddelte Kremls rådgiver, Juri Ushakov, at Putin skal mødes med den kinesiske præsident Xi Jinping i Beijing den 4. februar, hvilket tydeliggør, at de to lande er dybt allierede, i både økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål. De to præsidenter vil afgive “en fælles erklæring om internationale relationer i den nye æra, samt global bæredygtig udvikling ... [som] vil afspejle Ruslands og Kinas fælles synspunkter om de vigtigste globale udfordringer, herunder sikkerhedsspørgsmål”, oplyste Ushakov.

Helga Zepp-LaRouche glædede sig i dag over, at der lægges vægt på den underliggende økonomiske krise bag krigsfaren og også på den nødvendige totale internationale økonomiske omstilling, der er nødvendig for at skabe en varig fred. De seneste trusler fra amerikanske og især britiske embedsmænd om, at de har til hensigt helt at udslette Ruslands evne til at industrialisere og udvikle sig, er endelig ved at vække folk til den virkelighed, som Lyndon LaRouche har advaret om i årtier.

Zepp-LaRouche udtalte i sin ugentlige webcast den 28. januar: “Sproget i dette er så brutalt, at det i bund og grund udtrykker: Se – vi formåede med chokterapien i 1990’erne, med Jeffrey Sachs i Jeltsin-perioden, at forvandle en tidligere supermagt til et råstofproducerende tredjeverdensland, og nu vil vi nægte Rusland retten til at industrialisere ved at

anvende sådanne foranstaltninger. Det er allerede en form for krigserklæring! Hvordan kan man nægte et land at udvikle sig industrielt?... Hvis man læser sproget, hvordan det er skrevet, viser det en tankegang, som er den tankegang, der kendetegner et parti, der allerede erklærer krig.”

Zepp-LaRouche fortsatte: “Vi sidder på en krudttønde: Årsagen til al krigsfaren er, at det finansielle system er ved at sprænge i luften. Der er mange rapporter om, at de såkaldte ‘emerging markets’, som er et synonym for udviklingslandene, kan få en enorm gældskrise, hvis der sker den mindste ‘tilspidsning’ af renteniveauet fra Federal Reserve, den amerikanske centralbank. Så nødvendigheden af at følge LaRouches fire love og for alvor bevæge sig i en helt anden retning og genopbygge verdensøkonomien ved at have en egentlig udvikling, begyndende med et globalt sundhedssystem, er af største vigtighed.”

Zepp-LaRouche noterede sig, at der i mange lande rundt om i verden er en begyndende og betydelig modstand mod krigskampagnen og endda mod den økonomiske politik, der er årsag til den: nogle mennesker er ved at blive konfliktramte og urolige, og det med rette. “Dette er et oplagt øjeblik til at fokusere den voksende krigsangst i mange nationer rundt om i verden mod briterne”, udtalte Zepp-LaRouche, “som trods alt er de politiske ophavsmænd til det globale fremstød mod krigsførelse blandt supermagter. Dette kunne ødelægge deres evner for altid.”

Zepp-LaRouche henledte igen opmærksomheden på det ubeskrivelige folkemord, der er i gang i Afghanistan, hvor halvdelen af befolkningen er i fare for at sulte ihjel i løbet af vinteren, hvilket i høj grad skyldes den ulovlige indefrysning af landets aktiver i udlandet, og de nådesløse økonomiske sanktioner, der er pålagt landet. Blandt de mest umiddelbart truede er 1 million børn, der er så underernærede, at de, hvis de befandt sig i et udviklet land, ville høre hjemme på hospitalets intensivafdelinger. Dette er en

forbrydelse mod menneskeheden, som er ved at ske for øjnene af os, og den begås af de samme britiske og amerikanske finansielle interesser, som står bag krigshandlingerne mod Rusland og Kina.

Udvalgt billede: IanLavrivovich,Pexels

Modreaktion spirer mod krigspartiets vanvid

Den 29. januar (EIRNS) – Mens Biden-kabinettet fortsætter med at himle op over en indbildt russisk hensigt, om at invadere Ukraine, og mens Rusland, Kina og Iran fortsat bliver portrætteret af europæiske og amerikanske politiske eksperter og medieeksperter som onde skurke, der er ude på at ødelægge den vestlige verdens frihed og velstand, er der en voksende modreaktion imod dette vanvid, både fra ledende personer og almindelige borgere.

Begynd med hovedartiklerne i samtlige medier, hver dag og hver time, i de sidste to måneder: "Rusland har samlet over 100.000 tropper, kampvogne og tilhørende militært udstyr på grænsen til Ukraine, som forberedelse til en invasion der berøver det heroiske ukrainske folks frihed og demokrati". Men lad os høre, hvad den ukrainske forsvarsminister har at sige om denne angiveligt eksistentielle fare:

Ukraines forsvarsminister Oleksij Reznikov: "Situationen på grænsen mellem Ukraine og Rusland, er på nuværende tidspunkt ikke anderledes end i foråret sidste år. I øjeblikket er der ingen væsentlige begivenheder eller fænomener". Selv Ukraines præsident Volodymyr Zelensky sagde til USA, at de skulle holde op med at råbe at en krig er nært forestående, at det er en "vildfarelse".

Men begå ikke den fejl at konkludere, at dette er ensbetydende med, at der ikke er nogen chance for en krig mellem to atommagter, hvorved selve civilisationen trues. Som EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher påviser i det aktuelle nummer af EIR, drives krigen frem af det vestlige finanssystems hastige sammenbrud (se: "The U.S.-NATO Hidden War Threat: The Green New Deal"), ikke af den indbildte "aggression" fra Rusland, Kina eller Iran.

Den tidligere østrigske udenrigsminister Karin Kneissl latterliggjorde på meget polemisk facon det krigshysteri, som er baseret på et spinkelt grundlag: Krigstruslen i Ukraine, sagde hun, "er en forestilling der opstår, men som ikke helt svarer til virkeligheden – det er en virkelighed, som medierne har fremstillet... Især briterne kaster sig ind i kampen", mens "flere og flere våben og endda tropper fra NATO-lande" sendes til Ukraine på trods af de omfattende ødelæggelser, som ville ramme hele Europa, hvis der udbrød krig.

Se nu på Iran, hvor Biden-regeringen har nægtet at omgøre den farlige og tåbelige forkastelse af JCPOA-atomaftalen (Joint Comprehensive Plan of Action) med Iran fra 2015, som Trump-regeringen ophævede i 2018. Generalløjtnant Gadi Eizenkot, stabschef for de israelske forsvarsstyrker fra 2015 til 2019, udtalte til Al-Monitor, at den daværende israelske præsident Benjamin Netanyahu havde konspireret med sin Mossad-chef for at presse Trump-administrationen til at skrotte Iran-aftalen, uden så meget som at rådføre sig med det israelske militær om konsekvenserne. Eizenkot hævdede ikke kun, at resultatet var Irans øgede berigelse af uran, hvilket bragte dem tættere på

en atomar våbenkapacitet, men at Iran havde gjort det "med legitimitet", da JCPOA tillod dem at gøre det, da USA brød deres aftale.

Det vanvittige i de britiske og amerikanske trusler og krigsforberedelser, påpegede Schiller Instituttets formand Helga Zepp-LaRouche i dag, er "ikke anderledes i tankegangen end hos huleboerne, som dræbte deres naboer med sten – bortset fra at de nu har atomvåben". Det anglo-amerikanske krigsparti har ikke til hensigt at "konkurrere" i den nye multipolære verden, hvor Kina og Rusland nu er "næsten ligeværdige" magter i forhold til de aftagende transatlantiske nationer. De forestiller sig snarere, at de kan stoppe Kinas og Ruslands fremgang ved hjælp af sabotage, finansiel krigsførelse og den afskyelige "sanktionspolitik". En "højtstående embedsmand i administrationen", som den 25. januar briefede pressen anonymt om de planlagte sanktioner mod Rusland, lagde ikke skjul på denne ulovlige og umoralske kendsgerning: Hensigten, sagde han, er at "ramme Putins strategiske ambitioner om at industrialisere landets økonomi ganske hårdt". Dette er tilsyneladende også politikken over for Kina, hvor Biden-administrationen har afslået at ophæve de destruktive sanktioner, som Trump-administrationen har indført mod Huawei og mange andre kinesiske virksomheder (faktisk har Biden-teamet skærpet sådanne sanktioner), og har anvendt politiske virkemidler til at sabotere den økonomiske udvikling i Kina. Som Zepp-LaRouche bemærkede, er dette det stik modsatte af den Westfalske Fred, som er grundlaget for den moderne nationalstat, hvor suveræne nationer respekterer andres suverænitet.

Men modreaktionen er voksende. Amerikanerne, der er blevet draget ind i fabrikerede debatter om f.eks. vacciner, klima og partipolitik, mens økonomien eksploderer og verden "søvngængeragtigt går ind i en term nuklear tredje verdenskrig", erkender i stigende grad, at verden er på vej mod kaos, og de søger efter løsninger. Disse løsninger har

altid været der, i form af Lyndon LaRouches Fire Love, men de blev holdt skjult for befolkningen, ved den ulovlige retsforfølgelse af LaRouche og mørklægningen af hans ideer, af de samme korrupte institutioner og personer, som har ført os til denne sørgelige situation. Denne modreaktion viser, at dette øjeblik udgør et stort potentiale, med optimisme snarere end frygt og angstelse, da søvngængerne er ved at blive opmærksomme på faren, og blot skal udstyres med de rette værktøjer til at bringe verden sammen, og opbygge det nye paradigme for menneskeheden.

Udvalgt billede: Max Vakhtbovych, Pexels

Friedrich Schiller: Teatret betragtet som en moralsk institution, oversættelse og indledning af Peter Møller

Genetabler scenens ophøjede mission!

Introduktion af oversætteren Peter Møller.

Hvor end menneskeheden retter sin opmærksomhed hen i dag, er en krise enten under opsejling eller allerede brudt frem. En verdensomspændende pandemi, som i store dele af verden er ude af kontrol; et vestligt finanssystem på vej til komplet

disintegration, hvis tsunami-lignende, inflationære resultat langsomt rammer den realøkonomiske overflade; hungersnød og sult plager millioner af mennesker verden over; og faren for at den aggressive retorik og konfronterende militær-positur forvandles til en reel storkrig, ja sågar muligheden for en atomkrig mellem stormagterne.

Men hvor skal man lede efter en løsning, når mange i verdens politiske elite blot søger at varetage sin egen egoistiske interesse, uden at skænke sin egentlige arbejdsgiver en enkelt tanke, samtidig med at befolkningen, fanget i dagligdagens trædemølle, er ude af stand til at løfte sin identitet op til helhedens horisont; når de forriges kolde hjerter blot forholder sig til verden, som var den et kunstigt regelskelet, mens de sidstes sanselænkede nærsynethed fratager dem tankens vidtskuende blik, og de pinte sjæles bøn ej finder et eneste medfølelse hjerte? Kan man gøre sig forhåbninger om at bevare demokrati og menneskerettigheder, for slet ikke at nævne forbedringerne i forståelsen og opretholdelsen af disse, når skellet mellem politikeres offentlige fremtræden – som i stigende grad er komplet afhængig af sofisternes (fodnote 1) oldgamle blændværk – på den ene side, og den egentlige diskussionsproces bag lukkede døre, på den anden, til stadighed vokser sig større? Og hvis man hverken kan stole på den politiske proces eller befolkningens egen karakter som grundlaget for en forbedring i den nuværende situation, hvor skal man da søge en løsning?

Friedrich Schillers svar på disse spørgsmål er kunsten i almindelighed og teatret i særdeleshed.

»Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden.«

»Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere

stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem

alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke forsvinder, natten viger for det sejrende lys.«

Teatret varmer den abstrakte tænkens kolde hjerte og bringer det, gennem den genopvakte empati, tilbage til virkeligheden. Det giver form til det følsomme menneskes stemningsvrimmel og sætter det i åndelig frihed. Det løfter den almene befolkning op til helhedens skueplads, binder statens formål til individets behov og skaber harmoni mellem tilsyneladende modsætninger.

Det er teatrets ophøjede mission.

Men er det nu også den rolle, man ser teatret, herunder også filmindustrien, indtage i vores samfund i dag? Det er nærmere det stik modsatte! Forherligende vold, koldblodige mordere, vulgære udsvævelser, ubegrænset tøjlesløshed, nihilistisk sarkasme, selve menneskehedens fornedrelse og bestialisering! Frem for at opløfte befolkningen til et højere, mere menneskeligt perspektiv, hiver det tungt og lastefuldt samfundets gemyt i den modsatte retning, som var det historiens egen opførelse af Dorian Grey (fn 2)!

Men ikke nok med det! Man lader også børnene deltage »direkte« heri gennem diverse computerspil, hvor den bedste massemander, med de fleste »headshots«, belønnes med de fleste point! Kan ske, at voksne fuldstændigt kan adskille fantasi fra virkelighed, men kan en 6-årig? Mens de voksne væmmes, når beretningen om nye voldelige hændelser toner frem i aftenens nyheder, glorificeres de samtidig på skærmen i børneværelset, og frem for påskønnelsen af en diskussion om en sådan problemstilling, afvises det som et angreb på den personlige smag!

Hér kunne man måske holde den klassiske scene op – som for eksempel operaen – som værende et indbydende alternativ til

unge mennesker. Men er den klassiske form overhovedet at finde hér? Nøgne sangere bevæger sig rundt mellem skizofrene malerier, som pryder omgivelserne, mens den klassiske musiks intense, indre spænding konstant afbrydes af den moderne kunstners arbitrære indfald (fn 3)! Intet under, at førstegangs-besøgende hverken kan erkende sig selv eller kunstnerens intention i sådanne scener (fn 4)!

Hvordan er det muligt, at det kunne komme så vidt?

Dette er, hvis ikke et direkte resultat af, så i hvert fald muliggjort gennem den antagelse, at kunst blot er et udtryk af menneskets indre følelsesverden, at den blot skal kunne gribe menneskets følelser, men aldrig kunne begribe dets ånd; at det angiveligt er kunstens skæbne i al evighed at være adskilt fra videnskaben, og mennesket, som jo bærer begge anlæg i sig, dermed altid være opdelt, og aldrig finde sin persons harmoni, sin persons frihed.

Men dette er ikke den klassiske opfattelse, og det var så sandelig heller ikke Friedrich Schillers! Tværtimod er det kunstens opgave at bringe

overensstemmelse mellem disse to sider af menneskets natur – som Schiller, i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse, kaldte stofdriften og formdriften – og forsætte det i en tilstand af både sanselig og åndelig frihed.

Jo større harmonien mellem disse to sider af mennesket er, desto større vokser sig muligheden for et samfund, hvori alle individers handlinger i stigende grad vil være i overensstemmelse med helhedens ve og vel, og statens handlinger i overensstemmelse med individets. Kunsten – og teatret i en udvidet forstand – må være kernen af en sådan transformation af vores samfund, hvis forhåbningen om en løsning på de ovennævnte problemstillinger ikke skal være forgæves.

Vi kan derfor ikke tillade, at kunsten i størstedelen af sine udtryk bidrager til en fortsat adskillelse af menneskets ånd

og følelse, og den må i stedet indtage sin plads som den overansvarlige fanebærer, der har evnen til at give mennesket sin fulde frihed og værdighed.

Hvem var Friedrich Schiller?

Forsøget på at beskrive Schillers person føles næsten som var det hans egen beskrivelse af det ophøjedes begreb (fn 5). Levende føler man sine egne begrænsninger overfor denne nærmest ubegrænsede sjæl, der led så meget under sygdommens åg, men til trods for dette var en kæmpe blandt kæmper.

Schiller var, sammen med Beethoven, højdepunktet på den klassiske genfødsel i 1800-tallets Tyskland. Han var indbegrebet af det, som H.C. Ørsted fangede så godt med ordet ildsjæl, med en dybde der ikke er set siden, og levede i en tid, hvor det græske ideal om det Sande, det Skønne og det Gode dominerede menneskesynet hos de allerstørste digtere, komponister og videnskabsmænd; en ånd som Danmark i øvrigt blev grebet af – og Schiller havde en væsentlig hånd med i spillet.

Det var en tid, hvor det, for første gang i menneskehedens historie, lykkedes at skabe en republik grundlagt på individets »umistelige rettigheder« på den anden side af Atlanten, og håbefuldt skuede Europas humanistiske kredse mod Frankrig, hvor denne frihedens succeshistorie nu endeligt skulle finde sit ekko. Men, som Schiller selv beretter og reflekterer over den Franske Revolution i sine breve om menneskets æstetiske opdragelse:

»Naturstatens bygning vakler, dens møre fundamenter giver efter, og der synes at bestå en fysisk mulighed for at sætte loven på tronen, for endelig at respektere mennesket som sit eget mål og gøre sand frihed til grundlag for den politiske forening. Et forfængeligt håb!

Den moralske mulighed er ikke til stede, og det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt.«

Før den objektive mulighed kan udnyttes, må den subjektive side først være udviklet tilstrækkeligt. Individet må først hæve sin identitet op til menneskehedens artsbegreb og udvikle følelserne til et punkt, hvor de falder i ét med pligten, før naturstaten (baseret på naturens kræfter frem for moralske love) kan udskiftes med den moralske stat.

Som kort skitseret ovenfor er dette kun muligt gennem den skønne kunst, hvor form og stof, ånd og materie, nødvendighed og frihed, går op i en højere harmoni. Det er, med Schillers ord, »kun gennem skønheden at man kan vandre til friheden«. Dette var hans livsmission, og han så teatret som værende den vigtigste institution, hvor dette formål kunne opnås.

Schiller og Danmark

Derudover fik Schiller også et særligt forhold til Danmark. Som vi kan læse i artiklen Den danske hjælp til Schiller: Hvordan en dansk markis de Posa og en dansk Don Carlos reddede Friedrich Schiller, skrevet af Tom Gillesberg, som vi varmt kan anbefale, så reddede en gruppe af danske humanister faktisk Schillers liv, ved at støtte ham i en fase af hans liv, hvor han både fysisk og økonomisk var på sammenbruddets rand.

Som Gillesberg skriver:

»Det projekt for at redde frihedspoeten Friedrich Schiller og få ham til Danmark... ledte til en omfattende brevveksling mellem Schiller og den danske prins Frederik Christian af Augustenborg. Disse breve om menneskets æstetiske opdragelse og den danske elites intensive engagement i Schillers ideer var i høj grad medvirkende til at skabe en reform af det danske uddannelsessystem og en opblomstring i det intellektuelle liv i Danmark.«

En genopblomstring af de græske idealer, gennem en genoplivning af den klassiske kunst i alle sine gamle og, hvem ved hvilke nye, udtryksformer, forenet i én mission, er altså én af de, hvis ikke den, helt centrale udfordring i vores tid.

»[N]år mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens tvang, forenet gennem en sammenvævende sympati, opløst igen i en slægt, glemmende sig selv og verden og nærmende sig deres himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for ét – dette: at være menneske.«

Fodnoter:

1 Den bedste forståelse af hvem sofisterne var, vil man få gennem Sokrates' konfrontationer med disse i Platons dialoger, for eksempel Gorgias eller Protagoras. Sofisterne fastholdte, at der ingen sandhed fandtes, og at dialoger og debatter, frem for at være et forsøg på at finde frem til de underliggende sandheder bag et givet paradoks, blot handlede om at være en overlegen oratoriker og tryne sin politiske, eller anden, modstander verbalt.

2 Billedet af Dorian Gray er en roman skrevet af den irske digter og forfatter Oscar Wilde. Historien omhandler en ung mand, Dorian, der ønsker at opgive sin sjæl for i al evighed at forblive ung og smuk. På magisk vis sker dette, og frem for ham selv forældes et portræt af ham i stedet med hver forbrydelse han begår. Således ender det med at det magiske portræt bliver et stygt billede af Dorians egen sjæl.

3 Se Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethoven-året til dem, der holder af klassisk musik, af Helga Zepp-LaRouche.

4 Vi skulle måske lige nævne, at der selvfølgelig findes undtagelser – og også nogle overordentligt bevægende af slagsen! – men er disse, åens små, om end prisværdige, bølger nok til at forandre resultatet af havets mægtige strømme?

5 I sit skrift Af det ophøjede skriver Schiller: »Vi kalder et objekt ophøjet, hvor vores sanselige natur føler sine grænser

i forestillingen af dette, men vores fornuftige natur føler sin overlegenhed, sin frihed fra grænser; imod hvilket vi altså fysisk taber, men over hvilket vi hæver os moralsk, dvs. gennem idéer. Kun som sanselige væsener er vi afhængige, som fornuftsvæsener er vi frie.«

Schillers Tale:

(Oplæst ved et offentligt møde i kurfyrstens tyske selskab i Mannheim i året 1784.)

En almen, uimodståelig hang efter det nye og overordentlige, en higen efter at føle sig i en lidenskabelig tilstand, har, ifølge Sulzers bemærkning, givet teatret sin oprindelse. Udmattet af åndens højere anstrengelser, udkørt af arbejdets ensformige, ofte undertrykkende, beskæftigelser og mæt af sanselighed, måtte mennesket føle en tomhed i sit væsen, som den evige drift efter aktivitet frastødte. Vores natur, ligeså lidt i stand til at forblive i den dyriske tilstand, som til at fortsætte forstandens finere opgaver, forlangte en mellemtilstand, som forenede begge modstridende ender, afstemte den hårde spænding til en blød harmoni og lettede den vekselvise overgang fra én tilstand til den anden. Denne tjeneste ydes overhovedet kun af den æstetiske tilstand eller følelsen for det skønne. Men da en vis lovgivers første opmærksomhed må være, blandt to virkninger, at udvælge den overlegne, så vil han ikke stille sig tilfreds med blot at have afvæbnet sit folks tilbøjeligheder; han vil også, hvis dette på nogen måde er muligt, bruge disse som værktøj i ædlere planer og forvandle dem til kilder for lyksalighed, og derfor valgte han, frem for alle andre, scenen, som åbner en uendelig horisont for den aktivitetstørstende ånd, giver næring til alle sjælens kræfter, uden at overanspænde én eneste og forener forstandens og hjertets dannelse med den mest ædle underholdning.

Den, som først fremsatte den bemærkning, at en stats mest standhaftige søjle var *religion* – at lovene uden denne, selv mister deres magt – har måske, uden at ville eller at vide

dette, forsvaret teatret fra sin mest ædle side. Netop denne utilstrækkelighed, de politiske loves upålidelige egenskab, som gør religionen uundværlig for staten, bestemmer også scenens moralske indflydelse. Love, ville han sige, drejer sig kun om negerende pligter – religion udstrækker sine fordringer til egentlig handlen. Love hæmmer blot virkninger, som opløser samfundets sammenhæng – religion råder over sådanne, som gør denne mere inderlig. Hine hersker kun over viljens åbenbare udtryk, kun gerninger er disses undersøgt – denne fremsætter sin jurisdiktion ind i hjertets mest skjulte afkroge og sporer tankerne ind til disses inderste kilde. Love er glatte og smidige, foranderlige som lune og lidenskab – religion binder strengt og evigt. Men når vi nu ønskede at forudsætte, hvad der ikke mere er tilfældet – når vi indrømmer religionens store magt over hvert menneskehjerte, vil den, eller kan den, fuldende den samlede dannelse? – Religion (jeg adskiller her dennes politiske side fra dens guddommelige), religion virker i det store hele mere på folkets sanselige side – måske virker den alene gennem det sanselige så ufejlbarligt. Dens kraft er borte, når vi fratager den denne – og hvor igennem virker teatret? Religion findes ikke længere for den større del af mennesket, hvis vi tilintetgør dennes malerier af himlen og helvedet – og dog er det kun fantasiens skildringer, går uden løsning, skræmmebilleder og tillokkelser fra det fjerne. Hvilken forstærkning for religion og lov, når de indgår i et fællesskab med teatret, hvor synlighed og livlig tilstedeværelse findes, hvor last og dyd, lyksalighed og elendighed, tåbelighed og visdom forståeligt og sandfærdigt passerer i tusinde billeder foran menneskerne, hvor forsynet løser sin gåde, vikler sine knuder ud foran deres øjne, hvor menneskets hjerte bekender sine svageste impulser på lidenskabens pinebænk, alle masker falder, al sminke opløses, og sandheden fælder dom, som den ubestikkelige Rhadamantys.

Scenens herredømme begynder dér, hvor den verdslige domstol ophører. Når retfærdigheden forblindes af guld og lasterne svælger sig i solderi, når de mægtiges udsvævelser håner deres

egen afmagt og menneskefrygt fastholder autoriteternes arm, overtager teatret sværd og vægt og hiver lasterne frem foran en skrækindgydende domstol. Fantasiens og historiens samlede rige, fortid og fremtid, adlyder dens vink. Koldblodige forbrydere, som længe har rådnet i støvet, bliver gennem digtekunstens almægtige opråb nu stævnet og genlevet som eftertidens skrækindgydende undervisning om et skammeligt liv. Afmægtig, ligesom skyggen i et hulspejl, vandrer århundredets rædsler vore øjne forbi, og med frydelig gru svovler vi over deres minde. Når ingen moral længere læres, ingen religion længere finder tro, når ingen lov længere er til stede, vil *Medea* stadig fremkalde gysen, når hun svajer ned af paladsets trapper, og barnemordet nu er sket. Helbredende kuldegys vil gribe menneskeheden, og enhver vil prise sin gode samvittighed i stilheden, når *Lady Macbeth*, en skræmmende nattevandrer, vasker sine hænder og tilkalder alle Arabiens veldufte, for at fjerne mordets hæslige lugt. Så sikkert som den synlige skildring virker mægtigere end det døde bogstav og den kolde fortælling, så sikkert virker teatret dybere og længerevarende end moral og love.

Men her *understøtter* det blot den verdslige retfærdighed – for teatret er et yderligere område åbent. Tusinde laster, som hine ustraffet tolererer, straffer det; tusinde dyder, overfor hvilke hine tier, anbefales af scenen. Her ledsager den visdommen og religionen. Fra denne rene kilde skaber den sine lærdomme og mønstre, og klæder den strenge pligt i en tiltrækkende, lokkende dragt. Med hvilke herlige følelser, beslutsomhed, lidenskaber opildner den vores sjæl, hvilke guddommelige idealer udstiller den til vores efterstræben! – Når den gode Augustus, stor som sine guder, rækker forræderen Cinna, der allerede mener at kunne læse den dødelige tale på hans læber, hånden: »Lad os være venner, Cinna!« – hvem iblandt mængden vil da ikke i det øjeblik gerne trykke ens dødsfjende hånden, for at efterligne *den* romer? – Når *Franz* von Sickingen, på vej for at tæmme en fyrste og kæmpe

for

fremmedes rettigheder, utilsigtet kigger sig bagud og ser røgen stige op fra sin fæstning, hvor kone og børn hjælpeløst bliver tilbage, og *han* fortsætter, for at holde sit løfte – hvor stor bliver da mennesket for mig, hvor lille og foragtelig den frygtede, uovervindelige skæbne!

Lige så hæslige, som dyderne er elskværdige, maler lasterne sig i dens frygtelige spejl. Når den hjælpeløst barnlige *Lear* i nat og stormvejr forgæves banker på hans datters dør, når han spreder sit hvide hår i luften og fortæller de oprørte elementer hvor unaturligt hans Regan har opført sig, når sin rasende smerte til sidst strømmer ud af ham med de skrækkelige ord: »Jeg gav jer alt!« – hvor afskyeligt viser sig da ikke utaknemmeligheden? hvor højtideligt tilsværger vi ærbødighed og barnlig kærlighed!

Men scenens virkekreds strækker sig endnu længere ud. Også dér, hvor religion og love agter det som værende under deres værdighed at ledsage menneskets følelser, har *den* stadig travlt med vores dannelse. Samfundets lykke bliver lige så ofte ødelagt af tåbelighed, som af forbrydelse og laster. En erfaring, der er ligeså gammel som verden selv, lærer, at de tungeste vægte i vævet af menneskelige hændelser ofte hænger i de tyndeste og sarteste tråde, og når vi følger handlinger tilbage til deres kilde, må vi smile ti gange, før vi forfærdes *én gang*. Min fortegnelse over skurke bliver med hver dag, jeg bliver ældre, kortere, og mit register over tåber fuldtalligere og længere. Når én slægts samlede moralske gæld springer ud fra én, præcis kilde, når alle lasternes uhyre ekstremer, som til alle tider har brændemærket denne, blot er forandrede former, blot er højere grader af en egenskab, som vi i sidste ende alle enstemmigt smiler af og elsker, hvorfor skulle naturen da ved den anden slægt ikke være gået de samme veje? Jeg kender kun *én* hemmelighed, som kan bevare mennesket fra forværring, og det er – at beskytte dettes hjerte mod svagheder.

En stor del af denne virkning kan vi forvente af teatret. Det

er dette, som holder spejlet op for den store klasse af tåber, og udskammer dem med helbredende spot gennem tusindfoldige former. Hvad det ovenfor opnår gennem at bevæge og afskrække, yder det her (hurtigere måske, og ufejlbarligere) gennem spøg og satire. Hvis vi ønsker at vurdere komedien og tragedien efter den opnåede virknings målestok, så ville erfaringen muligvis give fortrinsret til den første. Spot og foragt sårer menneskets stolthed dybere, end afsky piner dets samvittighed. Foran det skrækkelige kryber vores fejhed sammen, men præcis denne fejhed overgiver os til satirens torne. Lov og samvittighed beskytter os ofte mod forbrydelse og moralsk forfald – latterligheder forlanger en egen, finere fornemmelse, som vi intet sted øver mere end foran tilskuerpladsen. Muligvis bemyndiger vi en ven til at angribe vores manerer og vores hjerte, men det koster os meget møje at tilgive ham et enkelt grin. Vores forseelser holder en tilsynsmand og dommer ud, vores skyggesider ikke et eneste vidne. Teatret alene kan gøre grin med vores svagheder, fordi det skåner vores ømfindtlighed, og ikke ønsker at kende den skyldige tåbe. Uden at rødme, ser vi vores maske falde foran dettes spejl og takker hemmeligt for den blide formaning.

Men dets store virkekreds er langt fra til ende. Teatret er, mere end nogen anden offentlig statsinstitution, en skole for den praktiske visdom, en vejviser gennem det borgerlige liv, en ufejlbarlig nøgle til de hemmeligste veje til menneskets sjæl. Jeg indrømmer, at selvkærlighed og samvittighedens afhærdning ikke sjældent udsletter dets bedste virkning, at tusinde laster med frække ansigter stadigvæk kan hævde sig, at tusinde gode følelser viger tilbage for deres tilskuers kolde hjerter – jeg selv er af den opfattelse, at Moliéres Harpagon nok aldrig forbedrede en ågerkarl, at selvmorderen Beverley nok kun afholdt få af hans brødre fra den afskyelige spilleafhængighed, at Karl Moors ulykkelige røverberetning ikke har gjort landevejene meget sikrere – men når vi også indskrænker denne teatrets store virkning, hvis vi ville være så uretfærdige sågar at ophæve den – hvor uendeligt meget af

dets indflydelse forbliver da stadig tilbage? Også når det hverken fjerner eller formindsker dårligdommenes sum, har det ikke gjort os bekendt med dem? – Med disse lastefulde personer, disse tåber må vi leve. Vi må undgå dem eller møde dem; vi må undergrave dem eller underkaste os dem. Men nu overrasker de os ikke mere. Vi er forberedt på deres angreb. Teatret har afsløret hemmeligheden, hvormed de kan blotlægges og uskadeliggøres. *Det* hev hyklers kunstige maske væk og opdagede nettet, hvormed list og kabale indhyllede os. Bedrag og falskhed rev det frem fra krumme labyrinter og fremviste deres skrækkelige ansigt for dagens lys. Muligt, at den døende Sara ikke skræmte *en* udsvævende yngling, at alle straffede forførelses malerier ikke afkøler deres glød, og at selv den forslagne skuespillerinde rent ud overvejer at forhindre dens virkning – det er tilstrækkeligt, at den intetanende uskyld nu kender sine snarer, at scenen lærer at have mistillid til deres løfter og bæver overfor deres tilbedelse.

Ikke blot mennesket og menneskets karakter, men også skæbnen gør teatret os opmærksom på og lærer os den store kunst at udholde denne. I vor livs væv spiller *tilfældighed* og *plan* en lige stor rolle; den sidste styrer *vi*, den første må vi blindt underkaste os. Tilstrækkeligt er vundet med, at uundgåelige hændelser ikke finder os helt uden fatning, når vores mod, vores klogskab allerede én gang har øvet sig i lignende, og vores hjerte har hærdet sig mod slaget. Teatret fremfører for os en mangfoldig scene af menneskelige lidelser. Det hiver os kunstigt ud i fremmede strabadser og belønner den umiddelbare liden med glædestårer og en herlig forøgelse af mod og erfaring. Med dette følger vi den efterladte *Ariadne* gennem det tilbagegældende Naxos, stiger med hende ned til Ugolinos hungertårn, betræder med hende rædselsskafottet og overværer dødens højtidelige time med hende. Her hører vi, hvad vores sjæl følte i tavse anelser, som den overraskede natur højt og uimodsigeligt bekræfter. Under Towers hvælving opgiver den forrådte yndling sin dronnings gunst. – Nu, da han skal dø, opgiver den angstelige Moor sin troløse sofistiske visdom.

Evigheden tager afsked med en dødsdømt, for at han kan åbenbare hemmeligheder, som ingen levende kunne vide, og den selvsikre skurk mister sit sidste gemene kneb, fordi gravere også taler over sig.

Men ikke nok med, at scenen bekendtgør os med menneskehedens skæbner, den lærer os også at være retfærdigere overfor de ulykkelige og dømme dem med større overbærenhed. Kun da, når vi udmåler dybden af deres trængsler, kan vi tillade os at fælde en dom om dem. Ingen forbrydelse er mere skamfuld end tyvens – men blander vi ikke alle en medlidenhedståre med i vores fordømmende ord, når vi fortaber os i den skrækkelige trang, hvormed *Eduardi Ruhberg* fuldfører gerningen? – Selvmord afskys normalvis som helligbrøde; men når *Marianne*, bestormet af sin rasende faders trusler, bestormet af kærlighed og af forestillingen om de skrækkelige klostermure, drikker giften, hvem af os vil være den første, som holder fast ved et ondt maksime over for det grædefærdige offer? – Menneskelighed og tolerance begynder at blive til vor tids herskende ånd; dens stråler trænger helt ind til domstolenes sale og endnu længere – ind i vore fyrsters hjerte. Hvor stor andel af dette guddommelige værk hidrører fra scenen? Er det ikke *denne*, der gjorde mennesket bekendt med mennesket og afdækkede det hemmelige maskineri, hvorefter det handler?

En særlig menneskeklasse har mere grund til at være taknemmelig over for teatret end alle de øvrige. Kun her hører verdens mægtige, hvad de aldrig eller sjældent hører – sandhed; hvad de aldrig eller sjældent ser, ser de her – mennesket.

Så stor og mangfoldig er fortjenesten af den bedre scene for den sædelige dannelse; i ingen ringere grad står forstandens samlede oplysning i gæld til den. Netop her i denne højere sfære forstår den store tænker, den fyrige patriot, først helt at gøre brug af den.

Han kaster et blik gennem menneskeslægten, sammenligner folk

med folk, århundrede med århundrede og ser hvor underdanigt de større folkemasser er fanget i fordømmenes og meningernes kæder, som evigt arbejder imod hans lykke – at sandhedens renere stråler kun oplyser *enkelte* hoveder, som måske købte den lille sejr med hele livet som indsats. På hvilken måde kan den vise lovgiver give nationen del i disse?

Teatret er den fælles kanal, hvori den tænkende, bedre del af befolkningen kan lade visdommens lys strømme ned og i mildere stråler udbrede sig herfra gennem hele staten. Rigtigere begreber, raffinerede grundsætninger, renere følelser flyder herfra gennem alle folkets arterier; barbariets tåge, overtroens mørke forsvinder, natten viger for det sejrende lys. Blandt så mange af den bedre scenes herlige frugter vil jeg blot nævne to. Hvor almindelig er tolerancen af religioner og sekter blot i løbet af få år ikke blevet? – Stadig inden jøden Nathan og saraceneren Saladin beskæmmede os og prædikede den guddommelige lærdom, at ærbødighed overfor Gud ikke nødvendigvis er afhængig af vores forestilling om Gud – stadig inden Josef 2. bekæmpede det fromme hads frygtelige hydra, plantede teatret menneskelighed og blidhed i vores hjerte, de afskyelige malerier af hedensk præsteraseri lærte os at undgå religionshad – i dette skrækkelige spejl vaskede kristendommen sine pletter af. Med lige så lykkelig succes kunne teatret lade *opdragelsens* fejltagelser bekæmpe; man tør stadig håbe på det stykke, hvor dette bemærkelsesværdige tema bliver behandlet. Intet spørgsmål er, på grund af sine følger, vigtigere for staten end denne, og dog er ingen så prisgivet, ingen betroet så uindskrænket til borgerens indbildninger og letsindighed. Kun teatret kunne fremføre den forsømte opdragelse i rørende, rystende malerier foran de uheldige slagtofre; her kunne vore fædre lære at give afkald på deres egensindige maksimer, vore mødre lære at elske fornuftigere. Forkerte begreber fører en opdragers bedste hjerte på afveje; desto værre, når de sågar bryster sig af *metode* og systematisk spolerer det sarte skud i filantropiske institutioner og akademiske drivhuse.

I ikke ringere grad – hvis statens overhoveder og formyndere ellers forstod dette – kan scenen give folket en klarere forståelse af nationens mening om regeringen og regenten. Den lovgivende magt taler her gennem fremmede symboler til undersåtten, forsvarer sig mod deres klager, endnu inden de bliver højlydte, og dæmper deres hang til tvivl, uden at dette fremtræder tydeligt. Sågar industri og opfindergejst kunne og ville opildnes på skuepladsen, hvis digterne ellers syntes det besværet værd at være patrioter og staten nedlade sig til at høre dem.

Jeg kan her umuligt udelade den store indflydelse, som en god fast scene ville have på nationens ånd. Ved et folks nationalånd betegner jeg lighederne og overensstemmelserne i deres meninger og tilbøjeligheder overfor objekter, hvorom en anden nation mener og føler anderledes. Kun for teatret er det muligt i en høj grad at fremkalde denne overensstemmelse, fordi det gennemvandreren den menneskelige videns samlede område, udtømmer alle livets situationer og skinner ind i alle hjertets kroge; fordi det forener alle stænder og klasser i sig og har den bedst banede vej til forstanden og til hjertet. Hvis der herskede ét hovedtræk i alle vores stykker, hvis vores digtere ville blive enige blandt sig selv og indgå en urokkelig pagt om dette endemål – hvis nøje udvælgelse ledte deres arbejde, deres pensel kun viede sig til nationale objekter – med ét ord, hvis vi oplevede det, at have et nationalteater, da ville vi også blive til en nation. Hvad sammenkædede Grækenland så fast i sig selv? Hvad hev folket så uimodståeligt mod dets scene? – Ikke andet er stykkernes nationale indhold, den græske ånd, statens store overvældende interesse, den bedre menneskehed, som åndede i selvsamme.

Endnu én fortjeneste har teatret – en fortjeneste som jeg nu desto glædeligere kommer ind på, fordi jeg formoder, at dets stridigheder med dets modstandere allerede er vundet. Hvad man indtil nu har forsøgt at bevise, at teatret har en væsentlig indvirkning på sæderne og på oplysningen, var tvivlsomt – at

det fortjener førstepladsen mellem alle former for luksus og andre selskabelige former for underholdning, det har selv dets fjender indrømmet. Men hvad det bevirker her, er vigtigere end, hvad man plejer at mene.

Den menneskelige natur tåler ikke uophørligt og evigt at dvæle i arbejdets møje, sansernes trang dør med deres tilfredsstillelse. Mennesket, overdænget af dyrisk nydelse, udmattet af den lange anstrengelse, kvalt af de evige drifters aktivitet, tørster efter bedre udvalgte fornøjelser, eller styrter ubundent ned i vilde udsvævelser, der fremmer dets forfald og ødelægger samfundets ro. Bakkantiske nydelser, fordærveligt spil, tusinde ophidselser, der udklækkes af dets lediggang, er uundgåelige, hvis lovgiveren ikke ved hvordan denne disse tilbøjeligheder hos folket styres. Geskæftighedens mand er i fare for at bøde med mavesår for det liv, som han så storsindet ofrede til staten – den lærde at synke ned på den trivielle pendants plan – pøblen at blive til dyr. Teatret er institutionen, hvor fornøjelse forenes med opdragelse, ro med anstrengelse, muntert tidsfordriv med dannelse, hvor ingen af sjælens kræfter anspændes til ulempe for andre, ingen fornøjelse nydes på bekostning af helheden. Når sorgen nager hjertet, når den dystre stemning forgifter vores ensomme stunder, når vi væmmes af verden og geskæftigheder, når tusinde byrder trykker vores sjæl og vores pirrelighed trues med at blive kvalt under arbejdets gøremål, så griber teatret os – i denne kunstige verden drømmer vi os væk fra den virkelige, vi gives til os selv igen, vores følelse vågner, helbredende lidenskaber ryster vores slumrende natur og driver blodet frem i friskere bølgeslag. Den ulykkelige græder her med fremmedes sorger sin egen ud – den heldige bliver nøgtern og den sikre eftertænsom. Den ømfindtlige yngling hærder sig til mand, det rå umenneske begynder her for første gang at føle. Og så endeligt – hvilken en triumf for dig, natur! – så ofte trådt til jorden, så ofte genopståede natur! – når mennesker fra alle kredse og zoner og stænder, taget ud af hver af kunstighedens og modens kæder, revet ud af skæbnens

tvang, forenet gennem *en* sammenvævende sympati, opløst igen i *en* slægt, glemmende sig selv og verden og nærmende sig deres himmelske oprindelse. Hver eneste nyder alles glæder, som forstærket og forskønnet af hundrede øjne falder tilbage på ham, og hans bryst viger nu kun pladsen for *ét* – dette: at være *menneske*.

Udvalgt billede: Anton Graff